

АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ

Інформаційний бюлетень
Випуск № 11 • Липень 2020 р.

«ЯК ПІДГОТУВАТИ ЯКІСНИЙ СИЛАБУС?»

Підготовка до наступного семестру щоразу передбачає перегляд й оновлення тих чи тих навчальних матеріалів. На осінній семестр поточного року напевно слід врахувати значну ймовірність продовження карантинних обмежень у тій чи іншій формі. А це означає ширше застосування технологій дистанційного навчання, про які ми говорили у попередніх випусках. Своєю чергою, використання дистанційних технологій слід відобразити у низці документів, одним з яких є програми навчальних дисциплін або силабуси.

ЧОМУ САМЕ «СИЛАБУС»?

Силабус — це те саме, що й робоча програма навчальної дисципліни? За місцем у навчальному процесі — загалом так. Але вживаймо більш сучасне слово, аби наголосити на оновленні філософії цього документа.

МІЖ ІНШИМ

Володимир Бахрушин^[1] звергає увагу на те, що закон «Про вищу освіту», прийнятий у 2014 р., містить поняття «**програма навчальної дисципліни**»^[2].

А датований 2019 роком порядок акредитації освітніх програм вказує: «Усім учасникам освітнього процесу своєчасно надається доступна і зрозуміла інформація щодо цілей, змісту та програмних результатів навчання, порядку та критеріїв оцінювання в межах окремих освітніх компонентів (у формі **силабуса** або в інший подібний спосіб)»^[3].

Підготовка файного силабуса, його «філософія» спирається на те, що цей документ:

- Призначений передусім для **студента**.
- Містить тільки **дійсно потрібну** студентів інформацію.
- Подає інформацію змістовно і водночас **дуже лаконічно**.
- Містить **чесну, актуальну** інформацію.

Силабус є своєрідною угодою (договором, контрактом) між викладачем і студентом: цей документ інформує студента про те, яких результатів навчання йому варто очікувати від навчальної дисципліни, і стверджує, що студент одержить позитивну оцінку за дисципліну, якщо виконає викладені в цій «угоді» умови (завдання), надані викладачем.

«Силабус — це документ, у якому викладено зміст курсу, його цілі й складові. Також він є керівництвом для студентів про те, якого викладання й навчання вони можуть очікувати у Вашому курсі».

Рекомендації Стенфордського університету^[4]

ЩО СЛІД ВИСВІТЛИТИ У СИЛАБУСІ?

Сучасний силабус містить таке:

① Контактна інформація викладача (щонайменше — час і місце проведення консультацій, адреса електронної пошти).

② Короткий опис дисципліни:

- обсяг дисципліни у кредитах ЄКТС;
- передумови вивчення дисципліни (прослухані курси; знання, вміння, навички). Навести інформацію про передумови важливо для формування цілісної освітньої програми. Також ці передумови є частиною угоди між викладачем і студентом: якщо студент на цьому курсі, то викладач йому вже не пояснюватиме питань, що мали бути опановані раніше;
- вимірювані результати навчання (цілі) дисципліни, що їх студенти мають продемонструвати по завершенні курсу (див. бюлетень № 10).

③ Перелік тем (тематичний план) дисципліни.

④ Перелік обов'язкових і вибіркових завдань, кінцеві терміни (дати) підготовки, схема їх оцінювання.

⑤ Рекомендовані джерела інформації. Будьте чесними, уважними і вказуйте тільки ті джерела, що їх студенти, як Ви очікуєте, дійсно опрацюватимуть.

⑥ Лаконічний виклад окремих політик викладача і закладу освіти, зокрема:

- Політика щодо пропусків занять.
- Політика щодо виконання завдань пізніше встановленого терміну.
- Політика дотримання академічної доброчесності.

Доцільно навести посилання на детальніші документи закладу освіти з цих політик.

Силабус також може включати:

⑦ Біографічну довідку про викладача.

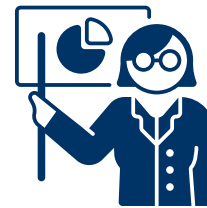
⑧ Поради з успішного навчання на курсі^[5].

ГОТУЮЧИ СИЛАБУС, ЗВАЖТЕ НА ТАКІ МІРКУВАННЯ:

- Оберіть кращий стиль написання документа. Звертайтеся до слухача Вашого курсу людською мовою й у другій особі. Пишіть не «здобувач вищої освіти за результатами вивчення цього курсу матиме такі результати навчання й компетентності...», а «опанувавши цей курс, Ви зможете...».
- Запитайте у студентів, яка інформація їм потрібна у силабусі. Можливо, старшокурсникам потрібно щось інше, ніж студентам молодших курсів. І хоча Ви спочатку надаєте студентам силабус, а потім проводите із ними заняття, студенти дадуть Вам підказки, які Ви зможете застосувати як під час семестру, так і для Ваших майбутніх студентів.
- Оновлюйте силабус перед початком кожного семестру. Силабус — не робоча програма навчальної дисципліни, яка перезатверджується не рідше ніж раз на п'ять років, а значно оперативніший й гнучкіший інструмент.
- Якщо на одній освітній програмі Ви читаете курс обсягом 5 кредитів ЄКТС, а на іншій — цей самий курс в обсязі 3 кредити, то кількість навчального матеріалу й завдань студентам у другому випадку має бути пропорційно меншою, ніж у першому, і це слід віддзеркалити у силабусі.
- З іншого боку, курс із певною загальною кількістю годин, але з різною кількістю зустрічей в аудиторії (наприклад, для денної і заочної форми навчання), напевно, пропонуватиме студентам той самий матеріал, але матиме різні типи та обсяги завдань для самостійного виконання. Тому силабус для денної і заочної форми навчання, напевно, буде неоднаковим.
- Будьте чесними, не давайте у силабусі надмірних, нереалістичних обіцянок щодо результатів навчання, яких набудуть студенти, й виконуваних ними активностей.
- Передбачте у силабусі ситуацію можливо-го посилення карантинних обмежень на проведення занять в аудиторіях. Якщо таке станеться, які елементи змішаного навчання^[6] Ви застосовуватиме, як зміняться методи опанування дисципліни, які технічні засоби знадобляться студентам й Вам?
- Силабус — компактний документ. Підготуйте цього річ силабус на десять сторінок. Наступного року скоротіть його до восьми сторінок, ще за рік — до шести.
- Не пишіть силабус нашвидкоруч. Це важливий документ, відведіть його підготовці належний час.
- Перевірте силабус на відсутність орфографічних, пунктуаційних, граматичних помилок та одруків.

ЯКІ ПИТАННЯ НЕ СЛІД ВКЛЮЧАТИ ДО СИЛАБУСУ?

- Таблиця (матриця) відповідності між результатами навчання курсу і програмними результатами навчання та/або компетентностями^[7].
- Детальні плани кожного лекційного, семінарського чи дистанційного заняття: повідомляйте їх напередодні чи на початку відповідних зустрічей зі студентами.
- Результати навчання окремо для кожної теми дисципліни.
- Інструкції з виконання студентами кожного завдання, передбаченого силабусом. Надавайте ці інструкції окремо.
- Довжелезний перелік усієї літератури, яка існує за темою дисципліни.

КІЛЬКА ПИТАНЬ ДЛЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ АДМІНІСТРАЦІЇ УНІВЕРСИТЕТУ:

① Які документи (складові «навчально-методичного комплексу дисципліни») створюються й актуалізуються одночасно з силабусом? Чи справді (кому конкретно й з якою метою) потрібен якийсь інший документ, окрім силабусу? Чи виправдані витрати зусиль й часу працівників закладу освіти на створення цих додаткових документів? Хто користуватиметься цими документами?

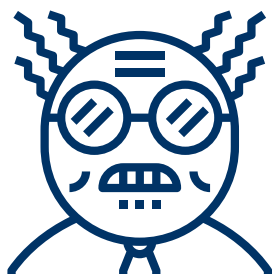
② Прийнята в університеті процедура погодження і затвердження силабусів є непоганим індикатором рівня реальної академічної свободи викладачів. Що більше інстанцій і відповідальних осіб має пройти викладач від написання до ухвалення силабусу свого курсу, то менший ступінь його академічної свободи й менша гнучкість програми курсу. І навпаки, якщо процедура затвердження силабусу проста й швидка, то викладачеві легше повсякчас вдосконалювати й оновлювати свій курс, що додає гнучкості його діям.

③ Чи затверджуватиме Ваш університет єдину структуру силабусу, а чи кожен викладач самостійно вирішуватиме, яку інформацію включати (і яку — не включати) до силабусу?

④ Яку роль відіграватимуть силабуси у створенні, акредитації й оновленні освітніх програм, системі забезпечення якості освіти Вашого університету?

«Ефективний силабус є обіцянкою, що, опанувавши дисципліну, студенти зможуть зробити низку речей або вперше, або щонайменше краще, ніж могли до того. <...> Метою силабусу є задати тон, бути дороговказом до дисципліни, пояснити, як досягти успіху під час занять».

Kevin Cannon^[8]

ЧИТАЙТЕ Й ДИВІТЬСЯ ЩЕ

Ольга Бершадська ділиться лаконічними, втім дуже слушними міркуваннями про укладання силабусів^[5].

Василь Тарас розповідає про особливості підготовки силабусу в американському університеті^[9].

Джерела, що допомогли підготувати цей випуск бюлетеня:

1. Рекомендації з навчально-методичного забезпечення навчальних дисциплін у закладах вищої освіти. Додаток 1 до листа МОН від 09.07.2018 р. № 1/9-434.
2. Закон України від 01.07.2014 р. № 1556-VII «Про вищу освіту», пункт 12 частини 3 статті 34, частина 7 статті 35.
3. Критерії оцінювання якості освітньої програми, підкритерій 2 критерію 4. Додаток до Положення про акредитацію освітніх програм, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти, затвердженого наказом МОН від 11.07.2019 р. № 977.
4. Creating A Syllabus. Stanford Teaching Commons. URL: <https://teachingcommons.stanford.edu/resources/course-preparation-resources/creating-syllabus>
5. Ольга Бершадська. Силабус для змішаного та дистанційного навчання. URL: http://gohigher.org/syllabus_advice
6. Бершадська О., Зубань Ю., Лларіонов О. та ін. Рекомендації щодо впровадження змішаного навчання у закладах фахової передвищої та вищої освіти, с. 25-31. URL: <https://tinyurl.com/uscjromow>
7. Додатково див. коментар Володимира Бахрушина. URL: <https://tinyurl.com/ybnxpfmw>
8. Kevin Cannon. How to Create a Syllabus. Advice Guide. URL: <https://www.chronicle.com/interactives/advice-syllabus>
9. Василь Тарас. Що таке силабус і для чого він. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=vxapVsUeb4>

В оформленні бюлетеня використано іконки professor by Iconathon, US і professor by Becris, одержані на сервісі The Noun Project.

• РОЗДРУКУЙТЕ ЦЕЙ БЮЛЕТЕНЬ НА ВЕЛИКОМУ ПАПЕРІ — МАТИМЕТЕ ФАЙНИЙ ПОСТЕР •

ПОПЕРЕДНІ ВИПУСКИ ЦЬОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО БЮЛЕТЕНЯ ЧИТАЙТЕ НА РЕСУРСІ WWW.SAIUP.ORG.UA

Дана публікація стала можливою завдяки підтримці американського народу відповідно до грантового договору № SUP30019CA0316 з Посольством США в Україні. Думки, висловлені тут, належать авторам і не обов'язково відображають точку зору Посольства США в Україні чи Уряду США.

АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ

Інформаційний бюлетень
Випуск № 12 • Лютий 2021 р.

«ЯК ПОСИЛИТИ ПОЛІТИКУ ДОБРОЧЕСНОСТІ ЗВО?»

Більшість українських університетів вже розробили й ухвалили документи, що регламентують їхню політику академічної доброчесності. Ефективна реалізація цієї політики має спиратися на низку заходів, що реалізуються на різних рівнях управління ЗВО. З урахуванням методики SAID (Scorecard in Academic Integrity Development, «Оцінний лист розвитку академічної доброчесності»^[1]) виділимо кілька груп таких заходів.

ЛІДЕРСТВО І УПРАВЛІННЯ

Розвиток політики академічної доброчесності потребує тривалих і наполегливих зусиль з боку керівництва закладу освіти. До виконання тих чи інших функцій із просування політики мають залучатися як посадові особи закладу (ректор, проректори, декани, заступники декана, завідувачі кафедр), так і структурні підрозділи (центр забезпечення якості вищої освіти, бібліотека, юридичний відділ та ін.). Для розгляду порушень академічної доброчесності у ЗВО утворюється комісія з етики, до складу якої включаються здобувачі освіти.

РОЗРОБКА І ДОКУМЕНТУВАННЯ ПОЛІТИКИ

Ефективна етична політика університету виробляється спільно усіма учасниками освітнього процесу. Активне залучення студентства, викладачів, адміністрації закладу до розробки етичного кодексу, ретельне опрацювання і досягнення консенсусу щодо його ключових положень формують належну документальну основу політики академічної доброчесності закладу освіти (детальніше про укладання університетом етичного кодексу див.^[2]).

Нормативні акти ЗВО мають визначати:

- розподіл функцій між посадовими особами та підрозділами, відповідальними за розробку, реалізацію та оновлення політики академічної доброчесності ЗВО;
- механізми впровадження принципів академічної доброчесності та етики академічних взаємовідносин в науковий та освітній процеси^[3];
- заходи із забезпечення дотримання принципів академічної доброчесності^[3];
- співвідношення між окремими порушеннями академічної доброчесності і можливими видами санкцій (академічної відповідальності) за кожне порушення;
- процедури запобігання, виявлення та розгляду випадків порушення академічної доброчесності^[3] та апеляцій;
- регламент роботи етичної комісії.

ІНФОРМУВАННЯ, КОМУНІКАЦІЯ

Гарним інструментом згуртування університетської спільноти навколо академічних цінностей є добровільне підписання студентами, аспірантами, викладачами, представниками адміністрації Декларації про дотримання академічної доброчесності^[3].

Прозорість і відкритий доступ до відповідної інформації — ключові умови розвитку інституційної культури академічної доброчесності.

Зміст політики і правил академічної доброчесності має бути донесений до кожного учасника освітнього процесу. Мають відбуватися заходи з підвищення кваліфікації викладачів і навчальні заходи для студентів (як в межах компонентів освітньої програми, так і додатково до неї). Студентам мають бути доступні консультації з питань академічного письма, уникнення порушень академічної доброчесності, процедур розгляду таких порушень, можливих видів академічної відповідальності, організовані окремо від навчальних занять.

Питання академічної доброчесності можна комунікувати через офіційний сайт закладу, банери, інфографіку, флаєри, роздаткові матеріали; на семінарах, тренінгах, круглих столах, конференціях і гостьових лекціях; у бібліотечі, в коридорах, аудиторіях тощо.

ЯКІСНИЙ ОСВІТНІЙ ПРОЦЕС

Розвиток культури академічної доброчесності — важлива умова якісного навчання. Тому університетському **структурному підрозділу із забезпечення якості освіти** має бути доручена низка функцій із адміністрування політики академічної доброчесності:

- координація підготовки відповідної нормативної бази ЗВО;
- надання консультацій викладачам;
- оновлення вимог до структури силабусів (див. бюлетень № 11) та інших супровідних документів до навчальних дисциплін;

- моніторинг реалізації політики академічної доброчесності, у т.ч. шляхом регулярних (не рідше одного разу на рік) опитувань учасників освітнього процесу;
- сприяння обміну досвідом з партнерськими університетами;
- участь у розробці нових інформаційних матеріалів для членів академічної спільноти;
- моніторинг та поширення релевантних інформаційних матеріалів інших організацій, нормативних документів, рекомендацій з кращих практик;
- технічний супровід діяльності етичних комісій та ін.

НАЗЯВО також рекомендує періодично (щорічно) готувати й оприлюднювати звіт про рівень дотримання принципів академічної доброчесності та етики академічних взаємовідносин у закладі вищої освіти^[3].

На рівні **рішень кафедр і викладачів** необхідно вживати заходів, що покращують якість освітнього процесу і знижують ризики академічної недоброчесності, зокрема таких:

- щонайменше, внутрішнє (за можливості, й зовнішнє) рецензування змісту програм навчальних дисциплін;
- включення короткого огляду вимог із дотримання правил академічної доброчесності до силабусу кожного курсу;
- рішення про включення до змісту освітніх програм питань про норми академічної доброчесності, навчання належного академічного письма;
- визначення типів студентських робіт, які обов'язково перевіряються на ознаки можливих некоректних текстових запозичень, у т.ч. із використанням спеціалізованого програмного забезпечення;
- надання викладачам офіційного, легального доступу до такого програмного забезпечення. Така програма може бути інтегрована до системи управління навчанням, такої як Moodle;
- оновлення найбільш часто застосовуваних методик навчання з тим, щоб орієнтувати студентів не на відтворення інформації, а на її осмислене використання й розвиток критичного мислення, творчу діяльність;
- якісна підготовка завдань для перевірки досягнутих результатів навчання, чесне оцінювання їх виконання;
- чесний розрахунок часу, необхідного студентам для виконання завдань, підготовки письмових робіт, його відповідність кількості годин, виділених в освітній програмі на проходження певного курсу;
- розміщення «в інституційному репозитарії кваліфікаційних робіт здобувачів вищої освіти (в обов'язковому порядку після їх захисту)»^[3].

СПРАВЕДЛИВІСТЬ І ПОСЛІДОВНІСТЬ

Передбачені нормативними документами ЗВО процедури встановлення факту порушення академічної доброчесності мають однаковою мірою застосовуватися у всіх випадках виникнення підозри щодо таких фактів.

Подібні види порушень мають передбачати подібні санкції. Різні суб'єкти можуть бути наділені різними повноваженнями щодо визначення санкцій за те чи те порушення. Наприклад, викладач може самостійно застосовувати за списування під час іспиту санкцію у вигляді виставлення оцінки «незадовільно», тоді як письмове попередження здобувача освіти про неприпустимість такої дії може належати до компетенції декана.

Слід з повагою ставитися до всіх учасників розгляду порушень академічної доброчесності. Процедури розгляду випадків порушень мають бути покровоно прописані у нормативних документах, передбачати можливість і порядок розгляду апеляцій.

ДИНАМІЧНЕ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПОЛІТИКИ

Ефективні документи ЗВО, що визначають політику закладу з етичних питань, періодично оновлюються і вдосконалюються на основі нових викликів в освіті й наявного досвіду закладу із застосування норм цих документів.

Наприклад, широко запроваджені у зв'язку із тривалим карантинном дистанційні технології навчання — відтепер значно масштабніша форма діяльності університетів, у якій необхідно реагувати на специфічні для неї проблеми академічної доброчесності. Набутий досвід розгляду випадків порушення правил академічної доброчесності є підставою для уточнення відповідних процедур, прописаних у нормативних документах закладу освіти.

Навпаки, коли нормативна база політики академічної доброчесності ЗВО є рамковою і в основній змістовній частині дублює норми освітнього законодавства, це може свідчити, що ці документи «не працюють», недостатньо застосовуються для вирішення реальних питань.

«Якщо політика академічної доброчесності [закладу освіти] не переглядалася за останні три роки, це гарантує, що вона є застарілою».

Jude Carroll

3 РЕКОМЕНДАЦІЙ НАЗЯВО:

«Забезпечення академічної доброчесності має бути частиною внутрішньої системи забезпечення якості освіти ЗВО і передбачає зокрема такі елементи, як **політику**... та **внутрішню нормативну базу** ЗВО із цього питання; ...наявність чіткого **розподілу** відповідних **функцій і повноважень** між... **структурними підрозділами (посадовими особами) ЗВО**; відповідні інформаційно-технологічні засоби.

Політика, стандарти і процедури дотримання академічної доброчесності мають бути визначеними, чіткими і зрозумілими, доступними для всіх учасників освітнього процесу. Ці процедури мають передбачати як механізми **моніторингу** дотримання академічної доброчесності (перевірка письмових робіт з метою виявлення текстових та інших запозичень без коректних посилань, **рецензування**... наукових статей перед публікацією, анонімне **опитування** здобувачів вищої освіти щодо наявності / відсутності порушень академічної доброчесності тощо), так і дієві, зрозумілі та прозорі процедури **реагування** на такі порушення і **притягнення до академічної відповідальності**».

Необхідне «здійснення заходів з **популяризації** академічної доброчесності серед здобувачів вищої освіти. Формами популяризації можуть бути введення в [освітніх програмах] окремих [освітніх компонентів], присвячених академічній доброчесності та навичкам академічного письма, реалізація ЗВО окремих **короткострокових модулів** з цієї тематики тощо».

Важлива «наявність у ЗВО **політики «нульової толерантності»** до будь-яких проявів академічної недоброчесності, втілена в інституційну культуру та підкріплена відповідними **процедурами** та інституційними **практиками**»^[4] (виділення наше. — авт.).

«На рівні закладу освіти методи підтримки академічної доброчесності передбачають формування культури... академічної доброчесності через внутрішні політики, підписання декларації про дотримання принципів академічної доброчесності... Важливо організувати заходи, націлені на усвідомлення здобувачами різниці між отриманням оцінки та досягненням результатів навчання, отриманням диплома та здобуттям освіти».

— з Рекомендацій щодо впровадження змішаного навчання...^[5]

Джерела, що допомогли підготувати цей випуск бюлетеня:

1. Irene Glendinning. Scorecard for Academic Integrity Development: Benchmarks and Evaluation of Institutional Strategies. In: Plagiarism across Europe and Beyond 2017-Conference Proceedings, pp. 25-34. URL: <https://tinyurl.com/y7fgjsrd>
2. Методичні рекомендації для закладів вищої освіти з підтримки принципів академічної доброчесності, розділ 4. Лист МОН від 23.10.2018 р. № 1/9-650. URL: <https://tinyurl.com/y59rjpd2>, <https://tinyurl.com/v6lg7wt>
3. Рекомендації для закладів вищої освіти щодо розробки та впровадження університетської системи забезпечення академічної доброчесності. Затверджено Рішенням НАЗЯВО від 29.10.2019 р. Протокол № 11. URL: <https://tinyurl.com/j7hvx9zh>
4. Рекомендації щодо застосування критеріїв оцінювання якості освітньої програми / Затверджено Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти 17 листопада 2020 року. К., 2020, с. 37-38. URL: <https://tinyurl.com/uxceyr6a>
5. Бершадська О., Зубань Ю., Іларіонов О. та ін. Рекомендації щодо впровадження змішаного навчання у закладах фахової передвищої та вищої освіти, с. 45. URL: <https://tinyurl.com/uscjromow>

В оформленні бюлетеня використано іконки Communication by Sarote Impheng, Policy by Hamel Khaled, одержані на сервісі The Noun Project.

• РОЗДРУКУЙТЕ ЦЕЙ БЮЛЕТЕНЬ НА ВЕЛИКОМУ ПАПЕРІ — МАТИМЕТЕ ФАЙНИЙ ПОСТЕР •

БЮЛЕТЕНЬ ПІДГОТУВАВ ЄВГЕН НІКОЛАЄВ. БЮЛЕТЕНЬ РОЗМІЩЕНИЙ НА РЕСУРСІ WWW.ACADEMIQ.ORG.UA

Дана публікація стала можливою завдяки підтримці американського народу відповідно до грантового договору № SUP30020CA0215 з Посольством США в Україні. Думки, висловлені тут, належать авторам і не обов'язково відображають точку зору Посольства США в Україні чи Уряду США.

АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ

Інформаційний бюлетень
Випуск № 13 • Березень 2021 р.

«ЯК ПРОТИДІЯТИ НЕПРАВДИВОМУ АВТОРСТВУ?»

У загальному сенсі плагіат є привласненням (чужого) авторства. На це явище можна дивитися з двох боків. З одного боку, плагіат — це запозичення чужого тексту без вказівки про його авторство, оформленої за визначеними правилами цитування. З іншого боку, текст може бути оригінальним, але інформація про його авторів може бути неправдивою через інші міркування, ніж бажання скопіювати-вставити у свою роботу чужий текст.

Політика академічної доброчесності має запобігати цьому порушенню. Для цього слід розуміти, яких форм воно набуває і яка мотивація учасників академічних відносин за ним ховається.

ВВЕДЕННЯ В ОМАНУ ЩОДО АВТОРСТВА ПЕВНОЇ РОБОТИ, ТЕКСТУ, ДОСЛІДЖЕННЯ

У законі «Про освіту» академічний плагіат визначено як «оприлюднення... наукових (творчих) **результатів, отриманих іншими особами**, як результатів власного дослідження (творчості) та/або **відтворення** опублікованих **текстів... інших авторів без зазначення авторства**»^[1] (виділення наше. — Авт.). Неправдиве вказування авторства певного академічного тексту фактично підпадає під наведену дефініцію, знаходиться на перетині академічного плагіату, обману і фальсифікації.

Багатоманіття проявів неправдивого авторства можна звести до різних комбінацій двох його основних форм:

① **Примарне авторство** (англ. ghostwriting) — дійсний автор тексту не вказується.

② **Почесне / статусне авторство** (англ. honorary authorship) — серед авторів тексту вказується особа, не причетна безпосередньо до його створення.

Оскільки нашим предметом розмови є академічна сфера, ми не розглядатимемо далі усталену традицію підготовки «невидимими» авторами художніх біографій знаменитостей і політиків, роботу спічрайтерів і копірайтерів, підготовку нормативних документів. Розгляньмо натомість основні види неправдивого авторства, що поширені у сфері освіти і науки.

ПРИМАРНЕ АВТОРСТВО

«Примарне авторство має місце, коли особа, яка задовольняє традиційним вимогам для включення до числа авторів, — а саме, вона зробила суттєвий інтелектуальний внесок до змісту публікації, — не називають серед авторів цієї публікації»^[2, с. 901]. Примарне авторство академічних публікацій порушує наукову етику, оскільки, не надаючи об'єктивну інформацію про авторів розвідки, не надає їм належного визнання за виконану роботу і не дозволяє іншим фахівцям оцінити ступінь незаангажованості дослідження.

Втім, варто зазначити, що, якщо певний дослідник не бажає бути зазначеним як автор у публікації за результатами проведеного ним дослідження, закон надає йому таке право. Відповідно до закону «Про авторське право і суміжні права», автору належить право «забороняти під час публічного використання твору згадування свого імені, якщо він як автор твору бажає залишитись анонімом»^[3].

З іншого боку, автору також належить право «вимагати визнання свого авторства шляхом зазначення належним чином імені автора на творі і його примірниках і за будь-якого публічного використання твору, якщо це практично можливо»^[3]. Отже, за законом суб'єктом, рішення якого є визначальним щодо того, чи зазначити дослідника серед авторів відповідної публікації, є сам дослідник.

АКАДЕМІЧНІ РОБОТИ НА ЗАМОВЛЕННЯ

Підготовка курсових і дипломних робіт, наукових статей, дисертацій тощо на платній, анонімній основі сторонньою організацією є поширеним різновидом недоброчесного примарного авторства. Ця проблема багата на різні прояви, що становлять серйозну загрозу здоровому функціонуванню академічного середовища. Її активно вивчають дослідники, однак наразі готового рецепту здолаття такого тіньового авторства не вироблено. Ми поговоримо про основні пропонувані дослідниками шляхи зменшення масштабів цього явища в одному з наступних випусків.

НЕПРАВДИВЕ АВТОРСТВО

ПЛАГІАТ

ОБМАН

ФАЛЬСИ-
ФІКАЦІЯ

СТАТУСНЕ АВТОРСТВО В АКАДЕМІЧНІЙ СФЕРІ

Відсутність чітких політик авторства в освітніх і наукових установах, необхідність публікуватися «для звітності», престижність наявності великої кількості публікацій, тиск правил «публікуйся або помри» (*англ.* publish or perish) викликають до життя статусне авторство — включення до числа авторів осіб за критерієм їх більш високого місця в управлінській або неформальній ієрархії.

① На ранньому етапі академічної кар'єри студенти та аспіранти можуть зустрітись із цим явищем у вигляді необхідності включення свого наукового керівника до числа співавторів власних наукових розвідок. Якщо науковий керівник фактично не брав участі у проведенні такого дослідження понад консультування, то ця практика наочно демонструє здобувачам освіти, що «дописування» когось до авторів є «нормальним». Так формується спотворене уявлення про норми академічної етики та повсякденне їх застосування.

② Усередині університетів і наукових інститутів як ієрархічних бюрократичних структур може мати місце підготовка наукової публікації підлеглими із додаванням керівника структурного підрозділу до числа її співавторів. У жорсткому варіанті цієї практики справжні автори дослідження стають «примарами» і в публікації не вказуються.

Таке привласнення авторства може здійснюватися як на оплатній, так і безоплатній основі, воно спирається на наявність адміністративної (управлінської) ієрархії, може передбачати елемент примусу чи тиску на підлеглого. Зазвичай таким відносинам властива повторюваність: привласнюється не один текст, а набір публікацій (результатів досліджень) упродовж тривалого періоду часу. Учасники таких відносин часто ставляться до них як до звичайної речі, усередині колективу «всі знають»^[2, с.922], хто насправді виконує роботу.

Брайан Мартін назвав окреслені дії «інституціоналізованим плагіатом»^[4]. Вони демотивують співробітників й аспірантів, позбавляють їх права на належне визнання результатів своєї інтелектуальної праці, сприяють формуванню непродуктивних ділових стосунків усередині академічного колективу.

③ Залучення особи з високою науковою репутацією як «гостьового» співавтора може полегшити публікацію статті у високорейтингових наукових журналах і приверне до неї більшу увагу читачів, що може відповідати стратегічним інтересам основних авторів дослідження. Іншими словами, концентрація досліджень під «брендом» авторства впливової, відомої особи є способом конкурентної боротьби дослідницьких колективів за такі ресурси, як цитованість публікацій і залучення бюджетних чи грантових коштів на нові дослідження за результатами конкурсів.

Статусне авторство є проявом **ефекту Матвія**, згідно з яким переваги в академічній сфері розподілені нерівномірно. Впливові дослідники легко збільшують число своїх публікацій, їх частіше цитують, тоді як дослідникам-початківцям в цих умовах значно складніше «пробитися нагору». Ефект віддзеркалює наявність нерівності статусів і можливостей в академічних ієрархіях.

Назву «ефект Матвія» запропонував американський соціолог Роберт Мертон за цитатою з притчі про таланти: «Бо кожному, хто має, додається, і він матиме над міру; а в того, хто не має, заберуть і те, що має» (Мт. 25:29, пер. І. Хоменка).

НЕКОРЕКТНА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ РОЛІ У ДОСЛІДЖЕННІ

Подеколи трапляється підміна ролі у підготовці публікації. Її співавтором може бути вказана особа, внесок якої обмежився науковою редакцією тексту чи його перекладом англійською мовою (*актуально для публікацій у виданнях, що індексуються у провідних наукометричних базах даних!*). Виконання цих функцій загалом не вважається достатньою підставою для наділення особи статусом співавтора дослідження.

СТВОРЕННЯ ВРАЖЕННЯ

«НЕЗАЛЕЖНОСТІ» ДОСЛІДЖЕНЬ

Численні джерела вказують^[5], що фармацевтичні, медичні, тютюнові компанії подеколи вдаються до приховування того факту, що ті чи ті дослідження (наприклад, щодо безпеки певних ліків чи впливу тютюнопаління на здоров'я) було профінансовано та проведено на їхнє замовлення, аби таке дослідження виглядало «незалежним», отже, більш достовірним. Такі публікації обов'язково передбачають «примарне» авторство і можуть поєднуватися із «почесним» авторством, коли відомому досліднику із високою професійною репутацією пропонують за окрему винагороду виступити «автором» такого дослідження.

«За результатами... дослідження, опублікованого у журналі *Accountability in Research*, «подарунок» авторства, коли до співавторів включають вчених, які практично або зовсім не брали участі у проведенні дослідження, є найпоширенішою формою академічного шахрайства в США».

Dalmeet Singh Chawla^[6]

«Авторство наділяє авторів публічним визнанням їхньої праці і має важливі академічні, суспільні та фінансові наслідки. Авторство також означає відповідальність за опубліковану працю».

— з рекомендацій Міжнародного комітету редакторів медичних журналів^[7]

ЗЛОВЖИВАННЯ СПІВАВТОРСТВОМ

Проведення дослідження групою фахівців, публікація за його результатами статей у співавторстві сьогодні є цілком природним явищем. Однак стаття у співавторстві «зараховується» як окрема одиниця у показниках публікаційної активності й цитованості кожного автора окремо, а підготувати одну статтю за авторством п'яти осіб легше, ніж п'ять одноосібних публікацій. Тому співавторством часто зловживають.

Назвемо дві поширені форми такого зловживання:

- «бартер авторства»: я включаю тебе співавтором у свою статтю, ти включаєш мене у свою;
- «продаж співавторства»: інші особи сплачують справжньому автору певну суму за включення їх до числа співавторів або кілька осіб розділяють між собою вартість публікації статті у «платному» журналі.

Обидві практики наділяють статусом автора особу, не причетну до підготовки публікації, тому є недобросовісними.

НЕПРАВДИВЕ АВТОРСТВО

ПОРУШУЄ НАУКОВУ ЕТИКУ

Неправдиве авторство тягне за собою негативні й неетичні наслідки, як-от:

- накрутка кількості публікацій і наукометричних показників;
- перешкоджання професійному розвитку дослідників-початківців (ефект Матвія), заохочення їх до неетичних дій (вони вимушені ставати співавторами поважних авторів для публікації статей у високорейтингових журналах);
- несправедливий доступ до коштів на проведення наступних досліджень і до підвищення у посаді;
- зловживання владою^[8] (адміністративним впливом);
- введення в оману споживачів наукової інформації;
- звуження академічної свободи дослідників;
- підрив довіри усередині академічних спільнот.

ЩО СЛІД ПЕРЕДБАЧИТИ У ПОЛІТИЦІ

ОПРИЛЮДНЕННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ДОСЛІДЖЕНЬ

Основні заходи із вирішення окреслених проблем авторства розроблені й прийняті як складова редакційних політик провідних міжнародних наукових журналів. Оскільки редакційна політика значної частини українських наукових видань не є незалежною від засновника (університету чи наукової установи), то, на наш погляд, в Україні більш доцільно розробляти й ухвалювати політику оприлюднення результатів досліджень на рівні закладу освіти чи наукової установи.

Така політика має включати зокрема правила визначення того, чи слід вказувати певну особу як (спів)автора наукової публікації. У цьому питанні можна орієнтуватися на декілька підходів.

Зокрема, рекомендації Комітету з питань публікаційної етики^[9] вказують, що мінімальними вимогами для визнання особи як автора дослідження є:

- ① **суттєвий внесок** цієї особи у роботу і
- ② **відповідальність** особи за проведену роботу та її представлення у публікації.

Журнал *Neurology*^[10] вказує, що особа здійснила суттєвий внесок у дослідження, якщо вона виконала будь-яку (які) з таких функцій:

- розробка методології дослідження;
- збір більшої частини вихідних даних;
- аналіз або інтерпретація даних;
- написання чи переробка змісту рукопису.

Більш розгорнутий і широко відомий варіант критеріїв визначення авторства досліджень сформульовано у рекомендаціях Міжнародного комітету редакторів медичних журналів^[7]. Згідно з цими рекомендаціями, **факт авторства певної особи** встановлюється, якщо вона **одночасно задовольняє чотирьом критеріям**:

- ① Суттєвий внесок до концепції або плану дослідження або одержання, аналіз чи інтерпретація даних.
- ② Написання тексту публікації або переробка його змістовного наповнення.
- ③ Ухвалення остаточної редакції тексту до публікації.
- ④ Згода нести відповідальність за всі аспекти виконаної роботи, своєчасно відповідати на питання, що можуть стосуватися точності й достовірності будь-якої частини дослідження.

Осіб, які відіграли ту чи іншу роль у проведенні дослідження, але не задовольняють викладеним критеріям, не слід вказувати як авторів (співавторів) відповідних публікацій.

Натомість у політиці оприлюднення результатів досліджень слід передбачати, що наукові статті, дисертації, монографії тощо можуть містити розділ «Подяки» (англ. Acknowledgements). У цьому розділі можна відзначити причетних до дослідження осіб (які не є співавторами) за такий їхній внесок, як:

- Залучення/надання фінансування на проведення дослідження.
- Надання лабораторних площ та обладнання.^[11]
- Загальне керівництво, координація, організаційний супровід, технічна підтримка дослідження.
- Консультування, підготовка матеріалів з питань оплати наукової праці й компенсації витрат.^[11]
- Рецензування, надання коментарів, які дозволили покращити виклад та аргументацію у публікації (у т.ч. можна згадати внесок анонімних рецензентів).
- Літературне редагування, переклад тексту.
- Наукове редагування тексту та ін.

Так само можна відзначити й залучені до проведення дослідження організації.

Також редакційна політика має вимагати від авторів (відповідно до міжнародної практики, це особливо важливо для досліджень у галузі охорони здоров'я) **розкриття інформації щодо такого**^[12]:

- Джерела фінансування дослідження.
- Вплив суб'єкта, який фінансує дослідження, на його зміст, методологію, висновки і рекомендації.
- Реальні та потенційні конфлікти інтересів авторів дослідження, передусім фінансові.

Крім того, при оприлюдненні результатів **медичних** досліджень слід прямо забороняти примарне авторство публікацій: всі без винятку співавтори таких досліджень мають бути вказані відкрито. Це зокрема стосується представників комерційних компаній, якщо вони надавали певну інформацію для проведення дослідження або брали участь у підготовці публікацій за його результатами.

Насамкінець, якісно виконані дослідження заслуговують на публікацію у провідних наукових журналах. Тому політика оприлюднення досліджень має рекомендувати авторам уникати наукових видань сумнівної якості, як от тих, що неналежним чином рецензують подані статті. Та це є темою іншої розмови... 😊

«Знання — це основа
і джерело доброго письма».

Горацій

Джерела, що допомогли підготувати цей випуск бюлетеня:

1. Закон України від 05.09.2017 р. № 2145-VIII «Про освіту», абзац 2 частини 4 статті 42.
2. Tracey Bretag (ed.), Handbook of Academic Integrity, 2016. doi:10.1007/978-981-287-098-8
3. Закон України від 23.12.1993 р. № 3792-XII «Про авторське право і суміжні права», частина 1 статті 14.
4. Brian Martin. Plagiarism: a misplaced emphasis. Journal of Information Ethics, Vol. 3, No. 2, Fall 1994, pp. 36-47. URL: <https://tinyurl.com/y8xcmdad>
5. Big Pharma's Ghostwriting Problem. URL: <https://tinyurl.com/j3ctp53a>
6. Dalmeet Singh Chawla. The gift of paper authorship. Researchers seek clearer rules on crediting co-authors. URL: <https://tinyurl.com/2vj38et2>
7. Recommendations for the Conduct, Reporting, Editing, and Publication of Scholarly Work in Medical Journals. Updated December 2019. URL: <http://www.icmje.org/icmje-recommendations.pdf>
8. Gasparyan, Armen Yuri et al. Authorship problems in scholarly journals: considerations for authors, peer reviewers and editors. *Rheumatology international* vol. 33,2 (2013), p. 278. doi:10.1007/s00296-012-2582-2
9. COPE Authorship discussion document. doi:10.24319/cope.2019.3.3
10. Neurology Journals. Authorship and Disclosures. URL: <https://www.neurology.org/authorship-and-disclosures>
11. Сичивиця Олег. Авторство і псевдоавторство в науці. Стаття перша. Критерії авторства і проблеми співавторства. *Соціогуманітарні проблеми людини*. 2006. № 2. с. 49. URL: <https://tinyurl.com/8csx3zmp>
12. Anderson, Paul A, and Scott D Boden. Ethical considerations of authorship. *SAS journal* vol. 2(3). doi:10.1016/SASJ-2008-Comment1

В оформленні бюлетеня використано іконки Ghost by icon 54, author by Flatart, одержані на сервісі The Noun Project.

БЮЛЕТЕНЬ ПІДГОТУВАВ ЄВГЕН НІКОЛАЄВ. БЮЛЕТЕНЬ РОЗМІЩЕНИЙ НА РЕСУРСІ WWW.ACADEMIQ.ORG.UA

Дана публікація стала можливою завдяки підтримці американського народу відповідно до грантового договору № SUP30020CA0215 з Посольством США в Україні. Думки, висловлені тут, належать авторам і не обов'язково відображають точку зору Посольства США в Україні чи Уряду США.

АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ

Інформаційний бюлетень
Випуск № 14 • Квітень 2021 р.

«ЯК ЗАПОБИГАТИ АУТСОРСИНГУ ЗАВДАНЬ?»

Одним з варіантів неправдивого авторства (див. попередній випуск бюлетеня) є підготовка академічних текстів на замовлення сторонньою особою чи організацією на анонімній і, часто, платній основі.

На позначення цього явища в англійській літературі застосовується термін «**contract cheating**», який можна приблизно перекласти як «угода з метою обману». Замість цього доволі незручного для української мови словосполучення далі послуговуватимемось його синонімом «аутсорсинг завдань» (англ. assignment outsourcing^[1]).

Аутсорсинг завдань має місце, коли студент звертається до третьої сторони, аби та виконала за нього завдання, що підлягає оцінюванню як таке, що виконане студентом самостійно. Третьою стороною можуть бути «фабрики текстів» (компанії, що надають відповідні послуги), друзі, родичі чи інші студенти, приватні репетитори, спеціалізовані вебсайти та інше^[2,с.6]. Аутсорсинг завдань, коли студент порушує вимогу виконувати завдання самостійно, слід відрізнити від легітимної допомоги репетитора чи навчання на додаткових курсах, коли метою студента є поглиблення власних знань^[3].

Виконання завдань студента третьою стороною слід вважати значно серйознішим порушенням доброчесності, ніж академічний плагіат. Адже в цьому випадку має місце свідомий намір і дії студента з метою обманути викладача щодо авторства виконаного завдання.

Основна складність боротьби із цим явищем полягає в тому, що «антиплагіатне» програмне забезпечення зазвичай не допомагає виявити такі тексти. Крім того, написання робіт (досліджень) на замовлення не розглядається законом «Про освіту» як **окреме** порушення академічної доброчесності.

Тому деякі українські університети не вирізняють це порушення у власних політиках академічної доброчесності і поки що не розробляють окремих процедур реагування на такі дії.

«...заклади вищої освіти потерпають від виконання навчальних та наукових робіт на замовлення». Однак ЗВО «в переважній більшості не виявляють активності щодо пропозицій про вдосконалення нормативної бази» загальнодержавного рівня та рівня ЗВО з метою реагування на це порушення доброчесності.

— з Річного звіту НАЗЯВО за 2020 рік^[4]

ЧОМУ ПРОБЛЕМА СКЛАДНА?

Хоча аутсорсинг студентських завдань сьогодні є однією з центральних тем міжнародних досліджень у сфері академічної доброчесності, питання викладачів та університетів «що робити?» залишається складним. На це є кілька причин.

По-перше, послуга аутсорсингу завдань є легкодоступною. Тому, якщо завдання з підготовки письмової роботи нецікаве, студент не мотивований або не може підготувати його самостійно, бажає віддати виконання цього завдання «на аутсорсинг» і має для цього невелику суму грошей, він конче замовить «послугу» з написання роботи.

По-друге, викладачі можуть не вміти та/або не бажати виявляти такі роботи. Одне з досліджень^[5] засвідчило, що після проходження викладачами спеціального навчання зростає точність визначення ними того, чи була певна студентська робота виконана на замовлення. Однак навіть після такого навчання деяка кількість рішень викладачів лишається хибно-позитивною (роботу, виконану студентом самостійно, викладач визначає як замовну) або хибнонегативною (виконану на замовлення роботу викладач вважає самостійною).

Фактично можна бути впевненим у самостійній підготовці студентом певного тексту у випадку, коли завдання є частиною командного дослідження, під час якого викладач і студент працюють спільно. Проте цей підхід не масштабується на умовну курсову роботу, що її пишуть всі студенти факультету.

Тому тут застосовується підхід з позиції ризиків. Деякі заходи зменшують імовірність того, що студент скористається сторонньою допомогою, інші — ні. Які це заходи?

ЯКІ ЗАХОДИ СЛІД ВЖИВАТИ НА РІВНІ УНІВЕРСИТЕТУ?

Загальний напрям запобігання аутсорсингу завдань полягає у застосуванні викладачами сучасних, цікавих методів навчання, розробці завдань, у виконанні яких студенти побачать для себе сенс, створенні академічного середовища, учасники якого мають дотримання етики у навчанні за внутрішню потребу.

Себто, заходи — загалом ті самі, що підтримують в університеті культуру академічної доброчесності та якості освіти. Та деякі поради можна конкретизувати.

Зокрема, **Британське агентство забезпечення якості вищої освіти** зазначає щодо запобігання аутсорсингу завдань таке^[3]:

- Від робіт, виконаних на замовлення, потерпає кожен заклад вищої освіти.
- Функції з просування культури та правил академічної доброчесності слід включати до переліку посадових обов'язків викладачів. Для виконання цих функцій університети мають надавати своїм викладачам необхідні ресурси й підтримку.
- Заходи ЗВО із запобігання аутсорсингу завдань мають охоплювати вивчення кращих практик, зменшення можливостей обману, виявлення порушень (з методами виявлення замовних робіт слід знайомити як викладачів, так і студентів), запровадження дієвих політик доброчесності, обмін досвідом з іншими університетами.
- Визначення поняття аутсорсингу завдань, процедури виявлення та розгляду випадків підготовки завдань на замовлення, можливі наслідки для порушників мають бути документально закріпленою частиною політики академічної доброчесності університету. Студенти й викладачі мають бути належним чином поінформовані про цю політику.
- Для подолання проблеми викладачам слід працювати спільно зі студентами, залучати їх до розробки методичних рекомендацій (наприклад, студенти — краще джерело інформації про мотивацію замовляти роботи) та до проведення кампаній з просування академічної доброчесності.
- Методичні рекомендації матимуть більший вплив, якщо їх поширюватимуть органи студентського самоврядування та самі студенти у вигляді, наприклад, дружніх порад своїм одноліткам.
- Важливо більше наголошувати на позитивних впливах дотримання академічної доброчесності, ніж на порушеннях.
- В аудиторії варто обговорювати і виявляти причини, чому частина студентів виконує свої завдання і роботи чесно замість того, щоб віддати їх на «аутсорсинг».

- Коли студенти отримують перші завдання з підготовки письмових робіт, їм має бути доступна інформація, навчання, підтримка щодо того, як виконувати таку роботу з дотриманням вимог академічної доброчесності. Студенти мають навчитися обирати якісні академічні джерела, коректно на них посилатися, перефразовувати та інтерпретувати ідеї з цих джерел. Формами підтримки студентів можуть бути, наприклад, додаткові онлайн-консультації чи можливість здати викладачу готову роботу дещо пізніше за встановлений термін.
- Розробка належних інструментів оцінювання результатів навчання відіграє значну роль у запобіганні та виявленні аутсорсингу завдань, однак не викоринює його повністю.

ЩО РОБИТИ ВИКЛАДАЧЕВІ?

Узагальнимо далі низку рекомендацій викладачам^[3: 6; 7], покликаних утримати студентів від замовлення письмових робіт.

- Прагнення студентів навчатися чесно залежить від якості побудови усіх елементів курсу — силабусу, навчальних матеріалів, завдань, системи оцінювання, планування активностей під час аудиторних занять.
- Спрямовуйте результати навчання Вашого курсу на розвиток навичок і концептуального бачення (а не на відтворення знань), унаслідок чого оцінювання передбачатиме постійний зворотний зв'язок та поступ студента.
- Роз'яснюйте студентам, що академічна нечесність в її різних формах (у т.ч. у формі плагіату та замовних письмових робіт) перекреслює мету студента збагатити свої навички під час навчання.
- Практично неможливо замовити написання роботи, яку студент має виконати в аудиторії безпосередньо під час заняття. Нехай це буде коротка, цікава робота, спрямована на демонстрацію студентом критичного мислення.
- Застосовуйте усні презентації («захист») письмових робіт, практичні завдання, завдання з близьким до конкретного студента контекстом, оцінювання студентами робіт одне одного за завчасно роз'ясненими критеріями, портфоліо, екзамен з «відкритою книгою» (можна використовувати будь-які джерела) тощо.
- Прив'яжуйте завдання до змісту оригінальних навчальних матеріалів, спеціально створених Вами для Вашого курсу. При перевірці письмових робіт звертайте увагу на те, чи згадані в них ці матеріали: до них не мають доступу автори робіт на замовлення.
- Періодично оновлюйте завдання.

- Усюди, де це можливо, персоналізуйте зміст завдання: нехай воно апелює до особистого досвіду студента, проблем його населеного пункту, позанавчальних зацікавлень тощо.
- Студенти з особливими освітніми потребами (зокрема з дислексією) можуть не бути здатними готувати письмові роботи. Передбачте для таких студентів альтернативні види завдань.
- Під час підготовки студентами більших за обсягом письмових робіт слід надавати їм індивідуальні консультації щодо чорнового варіанту роботи.
- Якщо доручити різним студентам дослідити протилежні інтерпретації певної проблеми, то захист таких робіт можна провести у формі міні-дебатів.
- Забезпечте можливість одержання студентами додаткових консультацій щодо правил академічного письма від викладача, у ресурсному центрі чи в бібліотеці.

ЗАКОНИ ПРОТИ АУТСОРСИНГУ ЗАВДАНЬ

На сьогодні лише деякі країни вважають аутсорсинг завдань прямим порушенням закону. У всіх нижченаведених прикладах аутсорсинг завдань є правопорушенням у вищій, але не у середній освіті.

АВСТРАЛІЯ

У 2020 р. в Австралії прийнято закон, аналогічний до новозеландського. Санкції — штраф і позбавлення волі на два роки. Передбачено можливість блокувати доступ до сайтів, що пропонують аутсорсинг завдань^[10].

США

Норми, що забороняють стороннім особам надавати студентам послуги з підготовки завдань на замовлення, присутні у законодавстві низки штатів США ще з 1960-х рр. Суттєвими ознаками послуг, що підпадають під такі обмеження, є їх продаж за грошову або іншу винагороду та те, що розумно очікувати, що студент надасть виконане таким чином завдання викладачеві без суттєвих змін. Завдання на замовлення є винятком із авторського права: особа, яка створила певний твір, не має права передавати його студенту, якщо очікується його використання з метою обману університету (викладача)^[8].

НОВА ЗЕЛАНДІЯ

У 2011 р. Нова Зеландія оголосила аутсорсинг завдань порушенням закону. Заборонено рекламувати та надавати студентам послуги, унаслідок яких студент дістає нечесну перевагу над іншими студентами. До таких послуг віднесено виконання завдань на замовлення, завчасне надання студентам відповідей на екзаменаційні питання, складання екзамену замість студента. Штраф може сягати до 10 тис. новозеландських доларів (≈200 тис. грн)^[9, с. 25].

Джерела, що допомогли підготувати цей випуск бюлетеня:

1. Awdry, R. (2021). Assignment outsourcing: moving beyond contract cheating. *Assessment & Evaluation in Higher Education*, 46(2), 220–235. <https://doi.org/10.1080/02602938.2020.1765311>
2. Good Practice Note: Addressing contract cheating to safeguard academic integrity. TEQSA, October 2017. URL: <https://tinyurl.com/s6678yux>
3. Contracting to Cheat in Higher Education. How to Address Essay Mills and Contract Cheating. Second Edition. QAA, 2020. URL: <https://tinyurl.com/476mp8rs>
4. Річний звіт Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти. К., 2021, с. 94.
5. Dawson, P., Sutherland-Smith, W. (2019) Can training improve marker accuracy at detecting contract cheating? *Assessment & Evaluation in Higher Education*, 44:5, 715-725. <https://doi.org/10.1080/02602938.2018.1531109>
6. Tomar, D.A. Detecting and Deterring Ghostwritten Papers: A Guide to Best Practices. <https://tinyurl.com/s7zkhsat>
7. Faculty Guide to Combating Contract Cheating. University of Dayton, 2017. URL: <https://tinyurl.com/nevztpb9>
8. McCormick, M. Term Paper Mills: Statutes and Legislative Information. URL: <https://tinyurl.com/6dfw7ux4>
9. Toolkit to support quality assurance agencies to address academic integrity and contract cheating. INQAAHE, 2020. URL: <https://tinyurl.com/3b9aw6c6>
10. Tertiary Education Quality and Standards Agency Amendment (Prohibiting Academic Cheating Services) Act 2020. URL: <https://tinyurl.com/73fmbx2u>

В оформленні бюлетеня використано іконку assignments by monkik, одержану на сервісі The Noun Project.

БЮЛЕТЕНЬ ПІДГОТУВАВ ЄВГЕН НІКОЛАЄВ. БЮЛЕТЕНЬ РОЗМІЩЕНИЙ НА РЕСУРСІ WWW.ACADEMIQ.ORG.UA

Дана публікація стала можливою завдяки підтримці американського народу відповідно до грантового договору № SUP30020CA0215 з Посольством США в Україні. Думки, висловлені тут, належать авторам і не обов'язково відображають точку зору Посольства США в Україні чи Уряду США.

АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ

Інформаційний бюлетень
Випуск № 15 • Травень 2021 р.

«ЯК РЕАГУВАТИ НА ПОРУШЕННЯ ДОБРОЧЕСНОСТІ?»

Законом «Про освіту» та кодексами етики українських університетів визначено низку видів академічної відповідальності студентів за порушення академічної доброчесності. Яка мета цих санкцій? І чи досягається вона? На перше запитання є щонайменше три відповіді: покарати порушника, навчити його, відновити справедливність щодо всіх учасників освітнього процесу. Друге запитання підступне. Ми припускаємо, що певна санкція дійсно виконує функцію покарання. Чи у випадку академічної доброчесності «покарання» досягає **усіх** або принаймні **більшості** порушників?.. Як щодо навчання студента світлому, доброму, вічному — мети діяльності університету? Санкція — це про цю мету? А справедливність? Студентам легше від того, що їхньому однокурсникові поставили «двійку» за списування на іспиті? Поговоримо сьогодні про те, як до цих запитань підійти більш раціонально.

Порушення-невидимки

НАЗЯВО зауважує^[1], що 95% відомостей про самооцінювання освітніх програм, що готуються університетами для акредитації, містять твердження на кшталт «Випадків порушення доброчесності немає / не виявлено». Навряд чи ймовірно, що порушень доброчесності «немає». Однак дослідження свідчать, що ситуація, коли таких порушень «не виявлено», доволі типова. Так, Тріша Бертрам Галлант і Джейсон Стівенс вказують, що в більшості університетів викладачі належним чином повідомляють відповідальних осіб про порушення студентами академічної доброчесності лише в одному відсотку виявлених випадків^[2]. Більшість студентських порушень, отже, повністю невидимі для університетських адміністрацій і комісій. Але чому?

Чому викладачі мовчать

Причини небажання викладачів запускати офіційну процедуру розгляду випадку порушення студентом правил академічної доброчесності можна підсумувати так^[3;4]:

- чимало викладачів не вважають порушення академічної доброчесності проблемою, не бачать в цьому негативу;
- позицію викладача про необхідність повідомляти про порушення можуть не підтримувати (чи й засуджувати) його колеги;

«Мало написано про те, як відповідати на недоброчесність у спосіб, що підтримує моральні зобов'язання університету, обмежує обман і водночас підтримує навчання студентів».

Тріша Бертрам Галлант і Джейсон Стівенс^[2]

- недостатня переконливість наявних у викладача доказів порушення;
- заплутаність формальних процедур розгляду порушень, недовіра до них;
- невідповідність передбачених офіційними процедурами санкцій та тяжкості скоєного порушення;
- побоювання маніпулятивних звинувачень з боку керівництва на кшталт «це ти винен, що не навчив студентів як слід»;
- емоційна складність конфронтацій зі студентами та участі у формальній процедурі розгляду порушення;
- викладання дисципліни великій кількості студентів, дії яких важко проконтролювати;
- небажання грати роль «поганого поліцейського», псувати стосунки зі студентами, нашкодити їм;
- небажання одержати низькі оцінки з боку студентів, які негативно вплинуть на результати університетського рейтингування викладачів.

Узагальнимо цей перелік до трьох основних позицій. Викладачі неохоче ініціюють формальну процедуру розгляду випадків порушення студентами правил академічної доброчесності через:

① Конфлікт політики академічної доброчесності і неформальних цінностей, етосу повсякденного функціонування університетської спільноти.

② Недосконалі процедури повідомлення про порушення та їх розгляду.

③ Прагнення зберегти емпатію і довіру між учасниками освітнього процесу.

Змінювати культуру академічної спільноти на користь цінностей академічної доброчесності слід шляхом постійного діалогу на всіх рівнях функціонування закладу освіти. Необхідність розбудови доброчесної політики слід повсякчас оприявнювати.

Що робити із процедурами та емпатією?

ЯК ВДОСКОНАЛИТИ ПРОЦЕДУРИ

У чималій кількості кодексів етики чи положень про дотримання академічної доброчесності українських університетів відсутні чіткі відповіді на два питання.

По-перше, у кодексах сумлінно перераховані можливі порушення доброчесності учасників освітнього процесу і санкції за такі порушення, у тому числі й додаткові порівняно із переліченими у статті 42 Закону України «Про освіту». Чого в кодексах немає — це зіставлення певного порушення із конкретною санкцією. Що буде, якщо у курсовій роботі студента виявлено плагіат? Нічого, повернення роботи на доопрацювання, оцінка «(не)задовільно» чи студента відрахують? А якщо той самий студент спілагіатить вдруге чи втретє?

По-друге, у документах не описано деталізований алгоритм розгляду повідомлення про можливе порушення доброчесності. Кому викладач має повідомити? Завідувачу кафедри як своєму безпосередньому керівнику, декану чи службі забезпечення якості освіти? Хто скликатиме етичну комісію, в який термін? Хто буде присутнім на її засіданні? Які рішення може прийняти комісія? Як вони будуть імplementовані? Наприклад, комісія рекомендує ректору відрахувати студента — як діяти, якщо ректор цього не зробить або студент неповнолітній, і відрахувати його неможливо?

Поки викладач не знатиме чітких відповідей на подібні запитання, він не ініціюватиме повідомлення про порушення.

Тому санкції мають бути співмірними порушенням: якщо викладач вважатиме санкції надмірними, він імовірно пожаліє студента. Якщо надто ліберальними — вважатиме слідування встановленій процедурі не вартим зусиль. Якщо викладач не знає, яка буде санкція, він залишить проблему поза увагою.

Те саме щодо алгоритму розгляду. Всім має бути зрозумілою послідовність дій, сфера відповідальності кожного учасника процедури. Тоді й буде доцільно включити до офіційної університетської політики доброчесності норми про ситуацію систематичного неповідомлення уповноважених осіб про порушення.

БЮЛЕТЕНЬ ПІДГОТУВАВ ЄВГЕН НІКОЛАЄВ. БЮЛЕТЕНЬ РОЗМІЩЕНИЙ НА РЕСУРСІ WWW.ACADEMIQ.ORG.UA

Дана публікація стала можливою завдяки підтримці американського народу відповідно до грантового договору № SUP30020CA0215 з Посольством США в Україні. Думки, висловлені тут, належать авторам і не обов'язково відображають точку зору Посольства США в Україні чи Уряду США.

НЕ ПОКАРАННЯМ ЄДИНИМ

Дослідники^[2] доходять висновку, що санкції у формі покарань слід доповнювати заходами, що розвивають студентів.

Організуйте неформальне обговорення випадку недоброчесності всередині академічної групи. Це добра нагода проговорити, як наші цінності накладаються на щоденні практики. Така розмова буде важливим заходом із підтримки культури академічної доброчесності.

Дайте студенту рефлексивне завдання написати про те, що спонукало його порушити правила. Розберіть разом наведені в такому есеї аргументи.

Залучіть студента до ініціатив із просування академічної доброчесності. Досвід власних помилок — дієвий мотиватор змінюватися на краще.

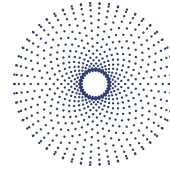
Запропонуйте студенту пройти додатковий курс з доброчесності, філософії чи етики (наприклад, онлайн).

Подібні позитивні заходи, спрямовані на розвиток студента, очевидно, слід зробити частиною офіційної політики реагування на порушення академічної доброчесності. Вважати дієвими санкціями виключно жорсткі покарання — неконструктивно.

Джерела, що допомогли підготувати цей випуск бюлетеня:

1. Відомості про самооцінювання ЗВО: проблеми співвіднесення оцінок експертної групи та галузевої експертної ради. Слайд 12. URL: <https://tinyurl.com/hky93epd>
2. Bertram Gallant, T., & M. Stephens, J. (2020). Punishment Is Not Enough: The Moral Imperative of Responding to Cheating With a Developmental Approach. *Journal of College and Character*, 21(2), 57–66. DOI: 10.1080/2194587x.2020.1741395
3. Thomas, A., & De Bruin, G. (2012). Student academic dishonesty: What do academics think and do, and what are the barriers to action? *African Journal of Business Ethics*, 6(1), 13. URL: <https://doi.org/10.4103/1817-7417.104698>
4. Openo, J. A., & Robinson, R. (2021 April). The Emotional Labour of Academic Integrity : How Does it Feel? *Canadian Perspectives on Academic Integrity*, 1–20. DOI: 10.11575/cpai.v4i1.71350

В оформленні бюлетеня використано іконки hidden by Marko Fuček, sanction by priyanka, одержані на сервісі The Noun Project.

«ЯКИМИ БУВАЮТЬ ФАЛЬСИФІКАЦІЇ ТА ФАБРИКАЦІЇ?»

Університетські кодекси етики приділяють чимало уваги питанням уникнення плагіату, тоді як деякі інші види порушень академічної доброчесності опиняються у своєрідній «сірій зоні» явищ, які нібито існують, на які вочевидь слід реагувати, але як саме це робити — подеколи незрозуміло. Не сприяє такому розумінню і той факт, що значна частина порушень академічної доброчесності не піддається однозначній класифікації. Відсутність лапок навколо дослівної цитати — це технічна помилка, академічний плагіат чи свідомий намір ввести читача тексту в оману? Складання іспиту замість іншої особи — це прояв «недозволеної співпраці» двох студентів, що має наслідком «неналежне оцінювання» студента і «фальсифікацію» результатів цього іспиту. А якщо під час іспиту підставна особа списала частину відповідей з інтернету, а інші відповіді продиктував екзаменатор — то як саме класифікувати це «комплексне» порушення?

Тому різні джерела по-різному називають і групують інші, ніж плагіат, порушення академічної доброчесності, відносячи їх до таких типів, як:

- недозволена/несанкціонована співпраця (англ. collision, collusion, unauthorized collaboration);
- введення в оману (англ. misrepresentation);
- обман (англ. fraud);
- фальсифікації і фабрикації (англ. falsification & fabrication);
- підробка документів (англ. forgery);
- академічний саботаж (англ. sabotage);
- аутсорсинг завдань або контрактний плагіат (англ. contract cheating, assignment outsourcing);
- порушення авторських прав (англ. copyright infringement) та ін.

Поговорімо в цьому випуску бюлетеня про окремі прояви фальсифікацій і фабрикацій в освітній і науковій діяльності, на які університетам варто звертати увагу при розробці й реалізації політик забезпечення якості освіти і академічної доброчесності. Деякі з цих явищ більш очевидні, тоді як виявлення інших випадків академічної фальсифікації може потребувати відчутних зусиль. Частину явищ, про які йтиметься далі, не можна вважати тільки фальсифікацією чи фабрикацією, вони одночасно матимуть ознаки й інших типів недоброчесних дій.

ЩО КАЖЕ ЗАКОН?

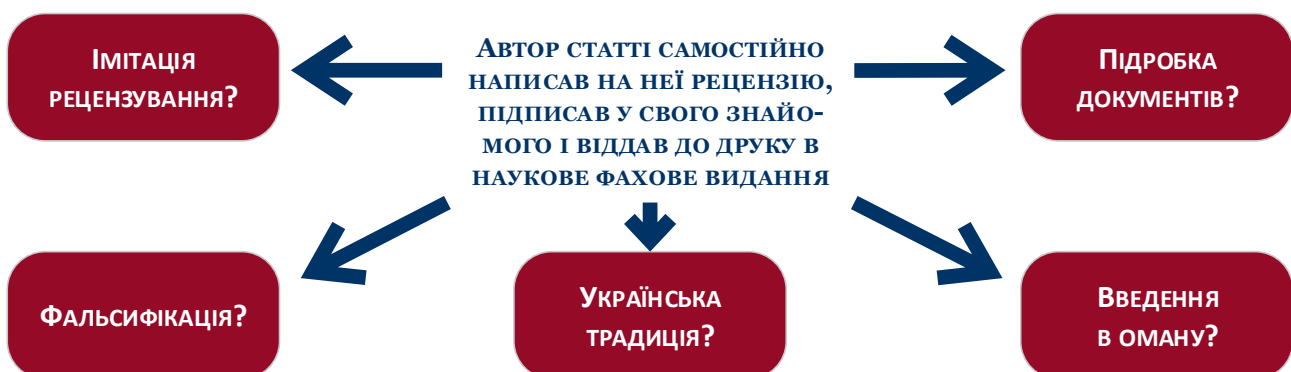
Закон України «Про освіту» надає двом видам порушень академічної доброчесності близькі одне до одного визначення:

«фабрикація — вигадкування даних чи фактів, що використовуються в освітньому процесі або наукових дослідженнях;

фальсифікація — свідомо зміна чи модифікація вже наявних даних, що стосуються освітнього процесу чи наукових досліджень»^[1].

Чимало джерел^[2] не проводять чіткої межі між цими двома явищами. До того ж, складно виділити характерні ознаки, за якими певну дію слід чи не слід вважати фальсифікацією (фабрикацією). Тому різні публікації наводять не так дефініції, як більш або менш розлогі переліки таких дій. Згрупуймо ці дії залежно від того, кого з учасників освітньої (дослідницької) діяльності вони стосуються і на яких етапах цієї діяльності виникають.

МАНІПУЛЯЦІЇ З ДАНИМИ

Як у наукових дослідженнях, так і в студентських роботах трапляється неправдиве подання опрацьованої інформації. Викривлення інформації може відбуватися у такі способи^[2]:

- вигадання емпіричних даних замість їх одержання під час експерименту;
- зміна, спотворення, приховування частини одержаних даних;
- безпідставне ігнорування частини одержаної під час дослідження інформації, зокрема тієї, яка суперечить вихідній гіпотезі авторів дослідження;
- спотворення інформації про учасників певного дослідження (наприклад, соціологічного опитування чи поведінкового експерименту);
- фальсифікація джерел інформації: приписування певному джерелу тієї інформації, якої воно не містить; вигадання неіснуючих джерел інформації; наведення посилань на джерела, які насправді не опрацьовувались під час дослідження;
- «осучаснення» опрацьованих публікацій шляхом зазначення в їхньому описі більш пізнього року видання, ніж справжня дата їх оприлюднення.

ПОКАЗНИКИ ДІЯЛЬНОСТІ ВИКЛАДАЧІВ

Викривлення інформації про результати освітньої і наукової діяльності викладачів може відбуватися через такі дії, як:

- фабрикація наукових праць: оприлюднення текстів, які не є результатом проведеного дослідження, не містять новизни, однак мають формальні ознаки наукових публікацій (спеціальна структура тексту, вихід в світ у складі видання, яке позиціонується як «науковий журнал», «збірник наукових праць», «збірник тез доповідей», «монографія» та ін.);
- звітування, що видання, в якому опубліковано наукову статтю, відповідає певному критерію (індексація у системі Scopus і под.), коли ця інформація є неправдивою;
- створення публікацій «заднім числом», зокрема в попередніх випусках електронних видань, коли, наприклад, на момент захисту дисертації здобувач наукового ступеня фактично не має необхідної кількості статей;
- звітність за результатами участі у несправжніх наукових конференціях, які не передбачають інших активностей, окрім спам-розсилки оголошення про конференцію, отримання оплати від учасників, публікації тез та формування сертифіката учасника конференції;
- підвищення кваліфікації науково-педагогічного працівника, що відбувається лише «на папері» тощо.

ПУБЛІКУЙСЯ АБО ПОМРИ. УКРАЇНЬСКА ВЕРСІЯ

Політика підвищення публікаційної активності у виданнях, що індексуються визначеними системами (такими як Web of Science і Scopus), призвела до появи сталої системи фабрикації — у буквальному сенсі цього слова «виробництво на фабриці» — таких публікацій. Характерні ознаки цієї системи такі:

- публікації здійснюються зазвичай у «хижацьких» виданнях, ознаками яких є високий розмір плати за публікацію, відсутність або формальність рецензування поданих матеріалів (зовні це виявляється в обіцянці «дуже швидкого рецензування»), відсутність літературного та наукового редагування статей, швидка публікація, іноді публікація сотень статей на місяць, ризик раптового припинення індексування видання у наукометричних базах;
- участь комерційних фірм-посередників в організації публікацій. Фірми надають послуги з пошуку необхідного журналу, доопрацювання і перекладу статті англійською мовою, ведуть перемовини із журналом на предмет гарантованої публікації, обіцяють авторам конфіденційність;
- якщо плата за публікацію зависока для одного автора, фірма може знайти «співавторів» статті, між якими буде розділено плату за публікацію, але внесок яких не відповідає добросовісним критеріям визнання певної особи як (спів)автора дослідження (див. *бюлетень № 13*). Прикметна риса журналів, що підтримують цю практику — наявність у більшості статей кожного випуску близько п'яти співавторів.

До довгострокових негативних наслідків подібної практики належать такі:

- зазначені публікації практично не цитуються іншими дослідниками. «Накрутку» їх цитувань можна замовити у вищезгаданих фірм-посередників за окрему плату;
- необхідність несення грошових витрат для отримання такої публікації в умовах низького рівня оплати праці може бути фактором, що підштовхує викладачів і дослідників до пошуку додаткових джерел доходу (у т.ч. тих, що містять корупційну складову) на покриття зазначених витрат;
- посилення нерівності кар'єрних можливостей дослідників: перевагу отримують ті з них, хто має ресурси, необхідні для інвестування у подібні публікації;
- наукові публікації стають «ринком лимонів»^[3], коли публікації належної якості витісняються менш якісними статтями, що створюються задля «швидкої» публікації;
- накрутка, тому девальвація/інфляція/зниження релевантності показників публікаційної активності дослідників й викладачів.

ФАБРИКАЦІЯ ДОКУМЕНТІВ ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ (НАУКОВОГО СТУПЕНЯ)

Університетам слід звертати увагу на можливість фабрикацію певних документів, як-от:

- документи, що дають право на пільгові умови вступу на навчання, одержання соціальної стипендії, на знижку чи звільнення від оплати за проживання у гуртожитку;
- документи про здобуття попереднього рівня освіти, зокрема видані в іншій країні, що необхідні для навчання на наступному рівні освіти;
- медичні довідки, що є підставою для перескладання пропущеного заняття, іспиту;
- заміна фотографії студента у заліковій книжці з метою складання іспиту іншою особою;
- листи, довідки про впровадження результатів дисертаційного дослідження у ситуації, коли такого впровадження насправді не було.

Не є фабрикацією документів як такою, але містить елемент недоброчесності написання відгуку, рецензії (на дипломну роботу, автореферат, дисертаційне дослідження, наукову статтю, монографію тощо) автором відповідної академічної роботи замість тієї особи, яка підписуватиме цей документ. Те саме стосується рекомендаційних листів. Проблема тут в тому, що читачі такого відгуку не дізнаються про справжню думку підписанта відгуку щодо якості доробку автора.

ЧОМУ ВАЖЛИВО УТОЧНИТИ УНІВЕРСИТЕТСЬКІ ПОЛІТИКИ

Якщо виклад норми про недопущення фальсифікацій і фабрикацій в університетському кодексі етики обмежується запозиченим із закону «Про освіту» визначенням цих явищ, то практичне застосування такої норми становитиме труднощі. Без уточнень буде незрозуміло, появи яких ситуацій слід запобігати в рамках системи забезпечення доброчесності й якості освіти. За відсутності «під рукою» орієнтовного переліку фальсифікацій та фабрикацій буде складно обґрунтувати, що певна дія чи ситуація є різновидом фальсифікації й тому на неї слід реагувати за процедурою, встановленою для порушень академічної доброчесності. З цієї причини в університетських політиках варто наводити приклади або пере-

ліки конкретних дій, які вважатимуться закладом освіти проявами фальсифікації, фабрикації, обману чи інших видів порушення встановлених правил. Тоді таких прикрих ситуацій, сподіваймося, ставатиме менше. 😊

«Актуальна для України і світу проблема наукових публікацій, дисертацій, дипломних і курсових робіт студентів... полягає в тому, що в цих роботах нерідко наводяться дані про експерименти, емпіричні дослідження, вимірювання, розрахунки, опитування, інші види досліджень та їх апробацію, які насправді не виконувалися. <...>

Фабрикація також може стосуватися вигаданих статистичних та інших даних, які нібито взяті з певних джерел інформації у випадках, коли такі джерела не існують або не містять відповідної інформації. <...>

Фабрикацією також є використання вигаданих даних поруч із справжніми, що іноді використовується... коли справжніх даних не вистачає для обґрунтування висновків дослідження».

Володимир Бахрушин^[4]

Джерела, що допомогли підготувати цей випуск бюлетеня:

1. Закон України від 05.09.2017 р. № 2145-VIII «Про освіту», абзаци четвертий-п'ятий частини четвертої статті 42.
2. Fabrication or Falsification. Academic Integrity Tutorials. Northern Illinois University. URL: <https://tinyurl.com/98wn8tn7>
3. Корнилюк Р. Мічені Нобелем: продавець лимонів Джордж Акерлоф. URL: <https://tinyurl.com/m5h3kn2p>
4. Бахрушин В. Розширений глосарій термінів та понять ст. 42 «Академічна доброчесність» Закону України «Про освіту». С. 13-14. URL: <https://tinyurl.com/v6lg7wt>

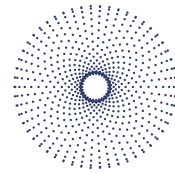
В оформленні бюлетеня використано іконку Law by Arved Bünning, одержану на сервісі The Noun Project.

- РОЗДРУКУЙТЕ ЦЕЙ БЮЛЕТЕНЬ НА ВЕЛИКОМУ ПАПЕРІ — МАТИМЕТЕ ФАЙНИЙ ПОСТЕР •

Бюлетень підготував Євген Ніколаєв. Усі випуски читайте на ресурсі [WWW.SKERTIC.IN.UA](http://www.skeptic.in.ua)

Ця публікація поширюється на умовах ліцензії CREATIVE COMMONS: Із Зазначенням Авторства — Некомерційна — Поширення На Тих Самих Умовах 4.0 Міжнародна (CC BY-NC-SA 4.0)

«ЩО СПРИЯЄ НЕДОБРОЧЕСНОСТІ?»

В університетському житті існує чимало обставин, що не є явною проблемою самі собою, однак можуть призвести до недоброчесних дій. Якщо ми хочемо формувати належну академічну культуру, слід по можливості зменшувати вплив таких факторів.

Поговорімо, отже, про типові для різних університетів ситуації, поширені правила, вимоги й практики, наслідком яких є підвищення імовірності порушень академічної доброчесності. Система забезпечення якості освіти університету має враховувати ці фактори, передбачати і втілювати заходи з мінімізації їхнього впливу.

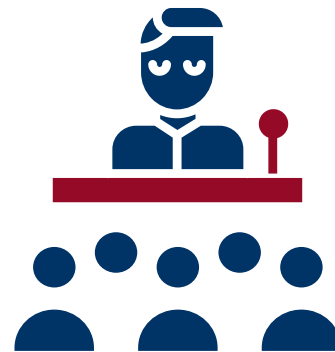
КООРДИНАТИ НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ

Одним із факторів, що сприяють недоброчесному навчанню, є прийом до ЗВО осіб, попередня підготовка яких є значно гіршою за мінімальний рівень вимог вищої школи. Такі студенти вимушено вдаватимуться до порушень доброчесності, аби впоратися із вимогами освітньої програми. Або ж викладачі спрощуватимуть вимоги до таких студентів, що фактично означатиме зниження якості освіти, спричинене свідомим рішенням викладача. Те саме стосується іноземних студентів, якщо вони недостатньо володіють мовою навчання. Сьогодні українські університети не мають інструментів, що дозволили би таким особам після зарахування на навчання «підтягнути» знання до рівня, потрібного для ефективного здобуття вищої освіти (наприклад, під час «нульового» року навчання або шляхом вивчення додаткових базових дисциплін).

Якщо першокурсникам від початку не роз'яснювати правила чесного навчання (зокрема, в курсі з основ академічного письма), то при виконанні різноманітних завдань вони ймовірно вдаватимуться до недоброчесних кроків, знайомих їм із середньої школи.

Для підготовки курсової роботи студентам слід планувати час з розрахунку мінімум 3 години на 1 сторінку тексту. Для 25-сторінкової роботи це становить 75 годин (2,5 кредити ЄКТС), що мають бути передбачені освітньою програмою/навчальним планом*. Коли у студента цей час відсутній, більш швидка підготовка курсової негативно позначатиметься на її якості, отже, на набутті компетентностей, що їх покликано розвивати виконання цього завдання. Те саме стосується й підготовки кваліфікаційної (дипломної) роботи.

Коли курсова чи дипломна робота не перевіряється на відсутність ознак плагіату через те, що цього не вимагає університетська політика чи університет не забезпечує викладачам легального доступу до «антиплагіатного» програмного забезпечення із виявлення текстових збігів*, то ця ситуація є прогалиною внутрішньої системи забезпечення якості освіти. Перевіркою слід охопити різні види академічного доробку студентів, надавши викладачам ресурси для цього.

Студентів, які того прагнуть, потрібно залучати до дослідницької діяльності понад освітню програму. Але ця можливість не має бути обов'язковою вимогою до кожного студента, інакше вона стане стежиною до недоброчесності, участі у фіктивних «конференціях», неякісної підготовки тез. Адже хоча серед завдань бакалаврських і магістерських програм є мета «доторкнутися» до досліджень та ознайомитися із основними науковими методами, однак немає мети одержати нове наукове знання чи створити повноцінну наукову публікацію. Тому, зокрема, вимога обов'язково апробувати дипломну роботу на конференції чи шляхом підготовки публікації зазвичай некоректна. Сам факт публікації фрагмента результатів певного дослідження, особливо в умовах широкої доступності послуг з публікації статей чи тез будь-якої якості, не є валідним способом оцінювання якості цього дослідження.

«В ідеалі усі роботи, що виконуються в університеті, мають проходити перевірку на наявність ознак академічного плагіату».

— з рекомендацій НАЗЯВО^[1]

РИЗИКИ В УНІВЕРСИТЕТСЬКИХ ПОЛІТИКАХ І ПРАКТИКАХ

Чимало можливостей для недоброчесних дій закладено у формальних правилах і неформальних традиціях, якими живе університет. Наведемо декілька ілюстрацій.

Так, жорстка регламентація типів завдань, що їх викладач має застосовувати під час поточного та підсумкового оцінювання студентів (наприклад, якщо іспит проводиться дистанційно, то він має складатися виключно з тестових питань) — обмежує академічну свободу викладача, в окремих випадках не дозволяє здійснювати неупереджене оцінювання результатів навчання.

Відповіді на суто теоретичні, недискусійні питання на іспиті напевно буде списано.

Критерій перевірки студентських робіт на ознаки плагіату: «допускається до 40% текстових збігів» — є некоректним формулюванням і підміною понять. Напевно, мається на увазі, що загальний обсяг належним чином оформлених цитат у сумі з назвами цитованих джерел не має перевищувати 40% обсягу тексту. Проте без подібного уточнення вказану вимогу можна тлумачити як допустимість будь-яких текстових збігів, зокрема тих, що становлять академічний плагіат. Насправді плагіату в тексті не повинно бути взагалі.

«Перевірці на ознаки академічного плагіату підлягає 40% магістерських дипломних робіт, відібраних випадковим чином»: подібне правило є недоброчесним і несправедливим, адже воно передбачає, що комусь «пощастить» уникнути такої перевірки, а комусь — ні. Цей підхід виглядає так само, як «викладач перевіряє 40% письмових екзаменаційних робіт, оцінки іншим студентам ставить навмання».

Завчасно не розроблені й не прописані в документах університету процедури (процедури ad hoc) розгляду повідомлень про імовірні порушення академічної доброчесності, визначення та застосування санкцій — чинник, що зменшує кількість офіційних звернень про порушення* та ускладнює їх справедливий і прозорий розгляд.

«Процедури ad hoc не дають університетам змоги належним чином реагувати на повідомлення про академічний обман. Конкретні, розроблені заздалегідь процедури допоможуть зменшити ризики для всіх, кого стосується [певний випадок недоброчесності]».

Комісія Чиказького університету, 1985 р.^[2]

Інші порушення академічної доброчесності, окрім академічного плагіату, в університетській практиці часто ігноруються*.

Якщо в університеті проводиться рейтингування викладачів, то можна очікувати, що деяка частина включених до рейтингу показників легше піддається «накрутці». Такі показники є зоною ризику щодо надання викладачем неправдивої інформації про результати своєї діяльності, що становитиме академічний обман.

Аби політика академічної доброчесності була більш дієвою, під час її розробки слід вивчати і брати до уваги українські та міжнародні дослідження з відповідних питань.

Не забуваймо і про типову ситуацію, коли заходи з реалізації політики академічної доброчесності в документах університету прописано належним чином, однак вони не виконуються, закріплена на папері політика не стає повсякденною практикою. Ключовим важелем впливу на цю проблему мають бути наполегливі й тривалі в часі зусилля керівництва закладу освіти*.

ВИМОГИ БЕЗ РЕСУРСІВ

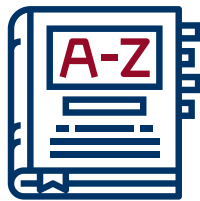
У попередньому випуску бюлетеня ми вже говорили, що не підкріплена ресурсами на проведення досліджень вимога до викладачів публікувати наукові статті у журналах, що індексуються системами Web of Science і Scopus, призводить до публікацій у «хижацьких» журналах, які не надто прискіпливо ставляться до якості змісту того, що вони друкують. Та є й інші вимоги до діяльності викладачів, виконання яких потребує адміністративних, управлінських, фінансових, часових ресурсів, без яких результати реалізації цих вимог будуть далекими від очікувань.

Відсутність видатків на підвищення кваліфікації власних працівників у бюджеті університету означає обмежену можливість впливу закладу освіти на тематику, зміст та якість формалізованих заходів з підвищення кваліфікації викладачів, в яких необхідно брати участь не рідше ніж раз на п'ять років. За браком ресурсів вимога проходити міжнародне стажування часто реалізується у форматі дистанційних курсів за участі іноземних професорів, де нагоди безпосередньо зануритися на певний час в академічну атмосферу іншої країни вельми обмежені.

Іншим типовим ризиком недоброчесності й появи плагіату, що постає внаслідок нестачі ресурсів, є підготовка підручників і навчальних посібників, коли на цю роботу немає достатнього фінансування і часу. Ризик посилюється, коли готується підручник з дисципліни, з якої автори з інших університетів вже підготували кілька десят різних видань, кожне з яких надруковане малим накладом у кількості примірників. Особлива прикрийсть тут в тому, що підручник гарантовано знайде своїх читачів в особі студентів, які матимуть наочний приклад того, як «можна» (?) готувати навчальну літературу.

Маємо розуміти, що ресурси, необхідні для доброчесного викладання і навчання — це не лише про фінансування й оплату університетом доступу до антиплагіатної програми. Не менш важливими ресурсами є «підтримка студента викладачем», «підтримка викладача колегами», «сприяння керівництва університету», «навчання з питань академічної доброчесності», «доступ до якісних навчальних і наукових публікацій, що правлять за зразок для власних розвідок», «мережа професійних контактів», «вільний час» тощо. Залучаймо ці ресурси до роботи!

Джерела, що допомогли підготувати цей випуск бюлетеня:

1. Рекомендації для закладів вищої освіти щодо розробки та впровадження університетської системи забезпечення академічної доброчесності, с. 18. Затверджено Рішенням НАЗЯВО від 29.10.2019 р. Протокол № 11. URL: <https://tinyurl.com/j7hvx9zh>
2. Procedures for Investigating Academic Fraud. URL: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/books/NBK236197/>

В оформленні бюлетеня використано іконки conference by Kiran Shastry, resource by Ahmad Roaayala, dictionary by Smalllike, одержані на сервісі The Noun Project.

* Зірочкою позначена інформація, що також була наведена у попередніх випусках цього бюлетеня.

АНГЛО-УКРАЇНСЬКИЙ СЛОВНИЧОК

Academic dishonesty — академічна нечесність.

Academic excellence — академічна досконалість.

Academic fraud — академічний обман.

Academic integrity — академічна доброчесність/цілісність/достовірність.

Academic misconduct, academic integrity violation — порушення академічної доброчесності.

Assignment outsourcing — *див.* contract cheating.

Authentic assessment — оцінювання за завданнями, наближеними до реального життя.

Biased assessment — упереджене оцінювання.

Bribery — хабарництво.

Cheating — списування; обман.

Coercive authorship — примусове співавторство (тиск з метою включити до числа співавторів сторонню особу).

Collusion — недозволена співпраця над виконанням завдання.

Conflict of interest — конфлікт інтересів.

Contract cheating — аутсорсинг завдань, контрактний плагіат, підготовка академічних робіт на замовлення.

Copyright violation — порушення авторського права.

Disruptive behaviour — неналежна поведінка.

Exam proctoring — контроль за дотриманням доброчесності під час складання іспиту.

Fabrication — фабрикація.

Falsification — фальсифікація.

Forgery — підробка документів.

Ghostwriting, ghost authorship — тіньове/примарне авторство.

Misallocation of credit — нечесне приписування авторства; помилкове оцінювання.

Misrepresentation — введення в оману.

Plagiarism — (академічний) плагіат.

Predatory/fraudulent scholarly journal — хижацький науковий журнал.

Self-plagiarism — самоплагіат.

Unbiased assessment — неупереджене/справедливе оцінювання.

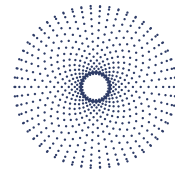
Undeserved authorship — незаслужене авторство.

- РОЗДРУКУЙТЕ ЦЕЙ БЮЛЕТЕНЬ НА ВЕЛИКОМУ ПАПЕРІ — МАТИМЕТЕ ФАЙНИЙ ПОСТЕР •

БЮЛЕТЕНЬ ПІДГОТУВАВ ЄВГЕН НІКОЛАЄВ. УСІ ВИПУСКИ ЧИТАЙТЕ НА РЕСУРСІ WWW.SKERTIC.IN.UA

ЦЯ ПУБЛІКАЦІЯ ПОШИРЮЄТЬСЯ НА УМОВАХ ЛІЦЕНЗІЇ CREATIVE COMMONS: ІЗ ЗАЗНАЧЕННЯМ АВТОРСТВА — НЕКОМЕРЦІЙНА — ПОШИРЕННЯ НА ТИХ САМИХ УМОВАХ 4.0 МІЖНАРОДНА (CC BY-NC-SA 4.0)

«ЯК РЕЦЕНЗУВАТИ ДИПЛОМНУ РОБОТУ?»

Оцінка за виконання кваліфікаційної дипломної роботи формується за результатами проходження цієї роботою декількох етапів розгляду:

- ① Перевірка роботи на відсутність порушень академічної доброчесності, зокрема академічного плагіату.
- ② Письмовий відгук наукового керівника.
- ③ Рецензування роботи іншим фахівцем, зазвичай — викладачем, науковцем чи представником бази практики.
- ④ Попередній захист роботи на кафедрі.
- ⑤ Захист дипломної роботи перед екзаменаційною (атестаційною) комісією, яка виставляє фінальну оцінку.
- ⑥ Розгляд апеляцій.
- ⑦ Розміщення успішно захищених робіт у відкритому доступі, зокрема в інституційному репозитарії закладу освіти.

Часто деякі з цих етапів відсутні. Наприклад:

- відгук наукового керівника може бути усним;
- студент може не мати права на апеляцію;
- університет може не приймати рішення про розміщення дипломних робіт у своєму репозитарії — тоді як лише у випадку доступності цих робіт можна застосовувати нещодавно затверджену процедуру «скасування рішення про присудження ступеня вищої освіти... у разі виявлення фактів порушення здобувачем вищої освіти академічної доброчесності»^[1].

Рецензування дипломної роботи — одержання фахової думки про якість її виконання — відбувається на різних етапах її розгляду. Змінюється ракурс, з якого різні фахівці розглядають доробок студента. Так, науковий керівник «супроводжує» студента впродовж підготовки дипломної роботи, дає йому поради, які студент може врахувати під час роботи над текстом. Тому відгук наукового керівника зазвичай включає певну особистісну характеристику студента, його дослідницьких навичок й потенціалу. Розгляд роботи на кафедрі — більше про формальні параметри: обсяг тексту, його правильне оформлення, список використаних джерел, коректність подання цитат та ін. Формальна (часто — зовнішня) рецензія характеризує безпосередній зміст проведеного дослідження. Екзаменаційна комісія узагальнює зібрану на попередніх етапах інформацію, оцінює як представлену до захисту роботу, так і презентаційні навички студента.

ЩО ЦЕ ОЗНАЧАЄ?

Аби рецензування дипломних робіт було ефективнішим, кафедрам слід врахувати таке.

- Успішне проходження дипломною роботою перевірки на відсутність ознак академічного плагіату ще не є оцінкою цієї роботи. Перевірка означає, що робота з певною ймовірністю відповідає мінімальним критеріям доброчесності й що її можна розглядати та оцінювати за змістом.
- Оскільки письмові відгуки на кваліфікаційну роботу надають науковий керівник і зовнішній рецензент, то для кожного з них доцільно сформулювати «технічне завдання» — набір запитань, за якими ці два фахівці зможуть охарактеризувати рецензоване дослідження. Наприклад, наукового керівника логічно просити переконатися, що дотримано всі технічні вимоги до оформлення кваліфікаційної праці, а зовнішній рецензент може зосередитися на практичній цінності дипломної роботи.
- Бажано не дублювати запитання до наукового керівника й рецензента, орієнтуйте їх на різні ракурси оцінювання роботи.
- Кваліфікаційна робота демонструє здобуття її автором певної сукупності результатів навчання. Тому завдання до дипломної роботи має стосуватися певних результатів навчання, визначених освітньою програмою та/або стандартом вищої освіти, і рецензентів доречно запитати про те, чи містить робота свідчення досягнення здобувачем освіти цих результатів.

«В англійському еквіваленті слово „рецензування“ — peer review — це оцінка рівного, погляд колеги. Іншими словами, рецензування — це не стільки про ієрархію (коли хтось вищий за посадою оцінює якість вашої роботи), скільки про спільноту, яка дбає про збереження стандартів якості аналітичної роботи. Рецензування — це фільтр, який дає змогу відсіяти неякісні тексти до етапу оприлюднення».

Катерина Зарембо^[2,с.133]

Роль і відгук наукового керівника

Науковий керівник має звертати увагу як на змістовні, так і на формальні аспекти підготовки студентської кваліфікаційної роботи. До формальних аспектів належать оформлення тексту (шрифт, абзацні відступи), заголовків, рисунків, таблиць, додатків; коректні посилання на джерела, правильне їх цитування; дотримання графіка написання роботи; відсутність ознак академічного плагіату, підготовки дипломної роботи третьою особою тощо. Врахуйте, що без відповідного досвіду може бути складно підготувати якісну розгорнуту анотацію до роботи, допоможіть у цьому питанні авторові дипломної роботи.

Щодо змістовних аспектів зворотного зв'язку керівника у процесі підготовки роботи, то Гарвардський університет^[3] пропонує сфокусувати увагу на двох-трьох найважливіших аспектах роботи, що потребують покращення, і надати по них розгорнуті рекомендації, аніж дописувати короткий коментар до кожної дрібної проблеми тексту.

Поточні коментарі до тексту можуть стосуватися таких питань, як^[3]:

- Чи має робота центральну думку (ідею), що прослідковується упродовж усього тексту? Чи ця ідея цікава і комплексна?
- Наскільки логічно побудовано роботу? Чи легко зрозуміти головне твердження кожної її частини?
- Чи підкріплено кожне твердження належними доказами? Чи засвідчує таке обґрунтування достатній рівень обізнаності автора з темою? Чи не пропущено якийсь важливий аргумент?
- Чи підібрано доречні джерела інформації? Чи правильно оформлено посилання на них?

Недоброчесність у рецензуванні

① Просити проєкт тексту рецензії. Рецензія за своєю суттю є викладом думки рецензента, а не автора роботи, змушеного писати відгук сам на себе.

② Максимально коротка і виключно позитивна рецензія. Такий відгук є неправдивим, суто формальним, він не є частиною дискусії щодо порушених в рецензованій праці питань.

③ Різні процедури рецензування та захисту бакалаврських і магістерських кваліфікаційних дипломних робіт. І бакалаврат, і магістратура є рівноцінними рівнями вищої освіти, тому немає достатніх підстав встановлювати спрощені (зокрема скорочені за рахунок відсутності зовнішнього рецензування) процедури оцінювання бакалаврських кваліфікаційних робіт.

«Я люблю науку. Я ненавиджу домисли, забобони, перебільшення й фальсифіковані дані. Покажіть мені дослідження, покажіть мені результати, покажіть мені висновки — а тоді покажіть мені кілька компетентних рецензій на все це».

William E. 'Bill' Vaughan

Надаючи рекомендації, віднаходьте правильний баланс між поточною кваліфікацією студента і Вашим рівнем обізнаності з темою. Сходінка рекомендацій має бути дещо вища за сьогоднішній рівень підготовки студента, але не має бути парканом.

Якщо, на Ваш погляд, результати дипломної роботи будуть цікаві для широкого загалу, порекомендуйте здобувачеві освіти їх опублікувати і порадьте, як і де це краще зробити.

У формальному відгуку науковому керівникові варто відзначити дотримання основних формальних вимог до кваліфікаційної роботи. Також можна прокоментувати коректність застосування у роботі термінологічного і теоретичного апарату, оскільки зовнішній рецензент часто не є дослідником та ймовірно приділятиме цьому аспекту мало уваги.

Зовнішнє рецензування

Зовнішня рецензія надається на заключному етапі підготовки дипломної роботи, коли можливість внесення суттєвих змін до рецензованої праці мінімальна. Тому цей відгук має більшу «ритуальну» складову і меншою мірою покликаний допомогти у покращенні якості дослідження. І все одно слід прагнути, щоб зовнішня рецензія в першу чергу транслювала сенси, кваліфіковані думки і лише в другу чергу була частиною ритуальності й формалізму.

Найкраща практика для цього — кафедрі завчасно визначити перелік питань, на які бажано одержати відповідь щодо певної кваліфікаційної роботи, і надати ці питання зовнішньому рецензентові.

До таких питань належать, зокрема:

- Грамотна мова тексту.
- Коректність, зрозумілість постановки проблеми, визначення мети і завдань дослідження.
- Належна аргументованість тверджень, коректність встановлення причинно-наслідкових зв'язків між досліджуваними явищами.
- Відповідність між назвами та змістом розділів та підрозділів роботи.
- Коректне використання професійної і наукової термінології.

- Логічність, цілісність структури роботи.
- Адекватність огляду попередніх досліджень.
- Опрацювання релевантних українських та іншомовних джерел.
- Зрозумілість опису використаної методології проведення дослідження.
- Актуальність фактичної та статистичної інформації, на яку спирається робота.
- Достатність використаних методів дослідження та видів/джерел опрацьованої інформації для досягнення заявленої мети дослідження.
- Коректність інтерпретації опрацьованих даних.
- Глибина критичного аналізу досліджуваної проблеми.
- Логічність зв'язку між результатами дослідження, його висновками і рекомендаціями.
- Недоліки дослідження.
- Практичні аспекти застосування результатів дослідження та інше.

Перевантажувати рецензента великою кількістю питань і аспектів розгляду роботи нерозумно. Тому наведений перелік — можливий орієнтир для формулювання кафедрою власних питань до рецензента з урахуванням контексту певної освітньої програми. Зокрема, на момент зовнішнього рецензування оформлення дипломної роботи вже має відповідати вимогам, тому просити рецензента коментувати оформлення не варто. Так само недоцільно просити рецензента оцінити роботу, оскільки він зазвичай не знає детально всіх критеріїв оцінювання дипломної роботи з урахуванням особливостей конкретної кафедри і освітньої програми.

Як дипломна робота, так і відгуки на неї, її обговорення у різних аудиторіях і середовищах — важлива частина академічного дискурсу, де класичні теоретичні підходи застосовуються до актуальних практичних проблем, де тестуються нові гіпотези, відточується термінологія, знаходяться нові рішення й підходи. Врешті, на глибшому рівні рецензування — це інструмент формування та підтримки мережі професійних комунікацій і знайомств. Успішних Вам комунікацій!

ЧОГО НЕ ВАРТО ПИСАТИ У РЕЦЕНЗІЇ

«РЕЦЕНЗОВАНА ПРАЦЯ ОФОРМЛЕНА У ВІДПОВІДНОСТІ ДО ВСТАНОВЛЕНИХ ВИМОГ, ВОНА СКЛАДАЄТЬСЯ ЗІ ВСТУПУ, ТРЬОХ РОЗДІЛІВ, ВИСНОВКІВ, ДОДАТКІВ. СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ НАЛІЧУЄ 123 ПОЗИЦІЇ».

— Ви витратили три рядки тексту Вашого відгуку, не сказавши про роботу нічого нового або неочевидного.

«РОБОТА ВИКОНАНА НА ВИСОКОМУ ТЕОРЕТИЧНОМУ (МЕТОДОЛОГІЧНОМУ, НАУКОВОМУ...) РІВНІ», «АВТОРОМ ВИКОРИСТАНО ЗАГАЛЬНОНАУКОВІ ТА СПЕЦІАЛЬНІ МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ».

— Схвальне, однак неконкретне твердження. Опишіть, що саме виконано на високому рівні й що про це свідчить; чому обрані методи й опрацьовані джерела інформації є найбільш доцільними для досягнення мети дослідження.

«СУТТЄВИХ НЕДОЛІКІВ/ЗАУВАЖЕНЬ ДО РЕЦЕНЗОВАНОЇ РОБОТИ НЕМАЄ».

— По-перше, так не буває. По-друге, рецензія має орієнтувати на можливість досягнення наступної сходинки, здолання вищої планки якості дослідження, і демонстрація цієї планки є однією з важливих функцій відгуку.

«ДИПЛОМНА РОБОТА ЗАСЛУГОВУЄ НА ОЦІНКУ „ВІДМІННО“».

— Хоча деякі університети передбачають, що рецензент має надати роботі власну оцінку за чотирибальною шкалою, на нашу думку, це не є коректним. Рецензент перш за все має надати змістовну характеристику роботи, інформацію, що допоможе екзаменаційній комісії прийняти власне обґрунтоване рішення щодо оцінки роботи з урахуванням презентації її результатів під час захисту.

Джерела, що допомогли підготувати цей випуск бюлетеня:

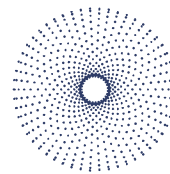
1. Порядок скасування рішення про присудження ступеня вищої освіти та присвоєння відповідної кваліфікації : затв. постановою КМУ від 26.08.2021 № 897. URL: <https://cutt.ly/HESbQB4>
2. Зарембо К. та ін. Писати аналітику може кожен. Мистецтво переконливого тексту. — К. : Віхола, 2021. — 224 с.
3. Responding to Student Writing. URL: <https://cutt.ly/nЕНВУКТ>

В оформленні бюлетеня використано іконку feedback by iconpixel, одержану на сервісі The Noun Project.

БЮЛЕТЕНЬ ПІДГОТУВАВ ЄВГЕН НІКОЛАЄВ. УСІ ВИПУСКИ ЧИТАЙТЕ НА РЕСУРСІ WWW.SKERTIC.IN.UA

ЦЯ ПУБЛІКАЦІЯ ПОШИРЮЄТЬСЯ НА УМОВАХ ЛІЦЕНЗІЇ CREATIVE COMMONS: ІЗ ЗАЗНАЧЕННЯМ АВТОРСТВА — НЕКОМЕРЦІЙНА — ПОШИРЕННЯ НА ТИХ САМИХ УМОВАХ 4.0 МІЖНАРОДНА (CC BY-NC-SA 4.0)

«ЧОМУ СЛІД ЗВАЖАТИ НА КОНФЛІКТИ ІНТЕРЕСІВ?»

Конфлікти інтересів належать до тих явищ, що в момент появи не є чимось катастрофічним, однак мають потенціал з часом призвести до серйозних проблем — зокрема й у царині академічної недоброчесності. Тому присвяtimo цій темі поточний випуск бюлетеня.

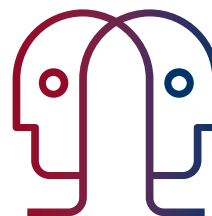
У вищій освіті доцільно розглядати конфлікти інтересів у двох ракурсах. По-перше, чинне законодавство у сфері протидії корупції містить норми із запобігання конфліктам інтересів, адже останні є складовою більшості корупційних правопорушень. По-друге, слід зважати на низку ситуацій освітнього процесу, які прямо не підпадають під законодавче визначення конфлікту інтересів, але є «конфліктами інтересів у широкому сенсі», оскільки мають подібні риси й наслідки.

РЕГУЛЮВАННЯ КОНФЛІКТІВ ІНТЕРЕСІВ В АНТИКОРУПЦІЙНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ

Вимоги Закону України «Про запобігання корупції»^[1] (далі — *Закон*) щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів поширюються зокрема на посадових осіб державних і комунальних закладів вищої освіти. Згідно з роз'ясненням НАЗК, **посадовими особами** є працівники, «які наділені посадовими повноваженнями здійснювати організаційно-розпорядчі чи адміністративно-господарські функції»^[2]. В університетах такі функції здійснюють ректор, проректор, головний бухгалтер, керівник фінансового відділу, декан, завідувач кафедри, їхні заступники^[2] тощо.

Закон визначає ситуації, коли приватний інтерес особи впливає на прийняття нею певного рішення в межах її посадових повноважень (**реальний конфлікт інтересів**) або може призвести до такого впливу у майбутньому (**потенційний конфлікт інтересів**). Прийняття рішення тут стосується виключно ситуації реалізації особою **дискреційних повноважень** — сукупності «прав та обов'язків... осіб... що надають можливість на власний розсуд визначати... вид і зміст управлінського рішення, яке приймається, або можливість вибору на власний розсуд одного з декількох варіантів управлінських рішень»^[3], «у тому числі строк та послідовність їх здійснення»^[4], або не приймати жодне рішення. Себто дискреція має місце, коли особа при прийнятті управлінського рішення може діяти на власний розсуд, «без необхідності узгодження варіанта вибору із будь-ким»^[5].

Типовими прикладами дискреційних повноважень є прийняття рішень щодо розміру надбавки, що встановлюється до посадового окладу у випадку, коли законодавство надає можливість встановлювати цю надбавку в певному діапазоні величин; виплата премій; погодження термінів відпусток. Так само дискреційними можуть бути рішення щодо розподілу навчального навантаження між викладачами кафедри і таке інше.

«Закон допускає необмежене коло обставин та ситуацій, що можуть свідчити про наявність приватного інтересу чи зумовлювати його виникнення за певних умов... При вирішенні питання щодо приватного інтересу... слід у кожному випадку враховувати конкретні обставини, відносини та зв'язки особи, обсяг її службових/представницьких повноважень під час прийняття того чи іншого рішення»^[4]. Менше з тим, деякі типові ситуації, в яких виникає приватний інтерес, обумовлені окремо. До таких ситуацій належать зокрема^[4]:

- спільна робота близьких осіб — родичів та членів сім'ї. Якщо особа має у підпорядкуванні близьку особу, то стається потенційний конфлікт інтересів;
- реалізація повноважень стосовно себе, наприклад, прийняття рішення щодо виплати собі премії;
- службові стосунки: наприклад, коли підпорядкована особа бере участь у роботі комісії з розгляду порушення академічної доброчесності, вчиненого її керівником, то вона перебуває у ситуації реального конфлікту інтересів; прохання виставити незаслужену оцінку певному студенту, що походить від представника адміністрації університету, також спричиняє конфлікт інтересів;
- одержання подарунків та ін.

Щодо останнього Закон встановлює, що посадовим особам «забороняється безпосередньо або через інших осіб вимагати, просити, одержувати подарунки для себе чи близьких їм осіб... якщо особа, яка дарує, перебуває в підпорядкуванні такої особи...

Рішення, прийняте [посадовою] особою на користь особи, від якої вона чи її близькі особи отримали подарунок, вважаються такими, що прийняті в умовах конфлікту інтересів»^[1]. Це означає, наприклад, що декан чи завідувач кафедри не може приймати подарунок від викладачів цього факультету (кафедри). Закон тут не передбачає винятків на кшталт «від усього колективу», «з нагоди ювілею» і подібних обставин.

ВАРТО ПАМ'ЯТАТИ:

Стаття 28 Закону покладає обов'язок прийняття рішення щодо врегулювання конфлікту інтересів на безпосереднього керівника та на керівника органу, до повноважень якого належить звільнення/ініціювання звільнення особи з посади. Себто, наприклад, у випадку виникнення конфлікту інтересів у завідувача кафедри врегулюванням цього питання мають опікуватися декан і ректор університету. Способи запобігання та врегулювання конфлікту інтересів див. у статтях 29–36 Закону.

Рішення, прийняті за наявності конфлікту інтересів, підлягають скасуванню органом або посадовою особою, уповноваженою на прийняття чи скасування відповідних рішень, або можуть бути визнані незаконними в судовому порядку^[1,ст.67].

«Будь-який захід врегулювання конфлікту інтересів застосовується виключно до особи, у якій виникає конфлікт інтересів. Такі заходи не можуть застосовуватися до інших осіб, спільна робота з якими зумовлює виникнення конфлікту інтересів, тобто [до] підпорядкованих осіб»^[4].

Порушення вимог щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, обмежень щодо одержання подарунків тягне за собою адміністративну відповідальність, передбачену статтями 172⁵, 172⁷ Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Вищевикладені вимоги Закону не поширюються на заклади вищої освіти приватної форми власності. Однак і таким ЗВО, на наш погляд, слід впроваджувати добрі управлінські практики і політики.

Питання запобігання окремими ситуаціями, що становлять конфлікт інтересів, включено до освітнього законодавства. Наприклад:

- деколи термін «конфлікт інтересів» у документі не вживається, але мається на увазі це саме явище. Так, офіційними опонентами на захисті дисертації не можуть бути співавтори наукових праць дисертанта. Керівник, заступник керівника закладу вищої освіти (наукової установи) не має права захищати дисертацію у спеціалізованій вченій раді, утвореній у цьому закладі (установі);

ЗАКОН УКРАЇНИ «ПРО ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ»^[1]:

Потенційний конфлікт інтересів — наявність у особи приватного інтересу у сфері, в якій вона виконує свої службові чи представницькі повноваження, що може вплинути на об'єктивність чи неупередженість прийняття нею рішень, або на вчинення чи невчинення дій під час виконання зазначених повноважень.

Реальний конфлікт інтересів — суперечність між приватним інтересом особи та її службовими чи представницькими повноваженнями, що впливає на об'єктивність або неупередженість прийняття рішень, або на вчинення чи невчинення дій під час виконання зазначених повноважень.

Приватний інтерес — будь-який майновий чи немайновий інтерес особи, у тому числі зумовлений особистими, сімейними, дружніми чи іншими позаслужбовими стосунками з фізичними чи юридичними особами, у тому числі ті, що виникають у зв'язку з членством або діяльністю в громадських, політичних, релігійних чи інших організаціях.

Близькі особи — ...чоловік, дружина, батько, мати, вітчим, мачуха, син, дочка, пасинок, падчєрка, рідний та двоюрідний брати, рідна та двоюрідна сестри, рідний брат та сестра дружини (чоловіка), племінник, племінниця, рідний дядько, рідна тітка, дід, баба, прадід, прабаба, внук, внучка, правнук, правнучка, зять, невістка, тесть, теща, свекор, свєкруха, батько та мати дружини (чоловіка) сина (дочки), усиновлювач чи усиновлений, опікун чи піклувальник, особа, яка перебуває під опікою або піклуванням зазначеного суб'єкта.

[Посадові особи] зобов'язані:

1) вживати заходів щодо недопущення виникнення реального, потенційного конфлікту інтересів;

2) повідомляти не пізніше наступного робочого дня з моменту, коли особа дізналася чи повинна була дізнатися про наявність у неї реального чи потенційного конфлікту інтересів безпосереднього керівника, а у випадку перебування особи на посаді, яка не передбачає наявності у неї безпосереднього керівника... — [НАЗК] чи інший визначений законом орган...;

3) **не вчиняти дій та не приймати рішень в умовах реального конфлікту інтересів;**

4) вжити заходів щодо врегулювання реальному чи потенційного конфлікту інтересів.

Безпосередній керівник особи або керівник органу, до повноважень якого належить звільнення/ініціювання звільнення з посади протягом двох робочих днів після отримання повідомлення про наявність у підлеглої йому особи реального чи потенційного конфлікту інтересів приймає рішення щодо врегулювання конфлікту інтересів, про що повідомляє відповідну особу.

- до складу експертної групи для проведення акредитаційної експертизи «не включаються експерти, які працюють... або навчаються у відповідному закладі вищої освіти, чи за наявності інших обставин, що свідчать про **реальний чи потенційний конфлікт інтересів**»^[6];
- один з критеріїв акредитації освітніх програм підготовки здобувачів вищої освіти сформульовано так: «Визначено чіткі та зрозумілі правила проведення контрольних заходів, що є доступними для всіх учасників освітнього процесу, які забезпечують об'єктивність екзаменаторів, зокрема охоплюють **процедури запобігання та врегулювання конфлікту інтересів...**»^[6,Додаток];
- «Особа у закладі вищої освіти не може одночасно займати дві та більше посад, що передбачають виконання адміністративно-управлінських функцій»^[7,ст.55,ч.13].

ЗАПОБІГАННЯ КОНФЛІКАМ ІНТЕРЕСІВ ПРИ РОЗГЛЯДІ ПОРУШЕНЬ АКАДЕМДОБРОЧЕСНОСТІ

На нашу думку, при утворенні етичної комісії для розгляду випадків порушення академічної доброчесності, до яких можуть бути причетні посадові особи ЗВО, для уникнення конфлікту інтересів слід врахувати таке.

- Якщо до порушення імовірно причетний ректор ЗВО, то етична комісія цього ЗВО не може розглядати таке питання. Для розгляду такого випадку слід звертатися до засновника ЗВО або до уповноваженого органу (НАЗЯВО^[7,ст.19,ч.9] та ін.).
- До складу комісії з розгляду порушення за імовірної участі проректора ЗВО включаються працівники, не підпорядковані цьому проректору з урахуванням функцій, визначених наказом про розподіл повноважень між проректорами. До такої комісії також може бути доцільно залучити представників інших ЗВО чи наукових установ.
- До складу комісії з розгляду порушення за імовірної участі декана (завідувача кафедри) доцільно залучати осіб з інших факультетів (кафедр).

ЧИТАЙТЕ Й ДИВІТЬСЯ ЩЕ

Методичні рекомендації щодо уникнення конфлікту інтересів^[4] — основне джерело, що надихнуло на підготовку поточного випуску бюлетеня. Якщо Вас зацікавила ця тема, читайте ще 100 сторінок з цього питання, написаних колегами з НАЗК.

Навчально-просвітницький серіал «Конфлікт інтересів» — це серія коротких мультфільмів, де розглядаються різні типові ситуації конфлікту інтересів і шляхи їх врегулювання^[8].

СПЕЦИФІЧНІ ДЛЯ ВИЩОЇ ОСВИТИ СИТУАЦІЇ, ЩО МОЖУТЬ МІСТИТИ КОНФЛІКТ ІНТЕРЕСІВ

Чимало ситуацій, пов'язаних із імовірними конфліктами інтересів усередині закладів вищої освіти, не належать до сфери регулювання Закону України «Про запобігання корупції», головним чином через те, що учасники цих ситуацій не є посадовими особами в розумінні Закону. Та й сформулювати вичерпний перелік таких обставин не можна, адже особисті міркування впливають на чимало рішень в межах посадових функцій, і це не обов'язково є чимось поганим. Проте обов'язково необхідно виявляти та врегульовувати ті прояви конфлікту інтересів у ЗВО, що призводять чи можуть призвести до негативних наслідків. Далі на основі документів університетів різних країн світу наведемо декілька прикладів таких типових ситуацій.

① Конфлікт зобов'язань — ситуації, коли зовнішні справи працівника забирають стільки часу й уваги, що заважають належно виконувати основну роботу в університеті^[9;10].

② Сприяння, участь у розгляді та вирішенні питання про працевлаштування члена сім'ї (близької особи) в університеті. Не можна мати близьку особу у підпорядкуванні, брати участь в оцінюванні результатів її роботи^[11].

③ Заборонено одержувати подарунки будь-якої вартості від постачальників фармацевтичних засобів, медичного обладнання, надавачів медичних послуг чи їхніх представників^[11].

④ Участь у прийнятті рішень щодо співпраці університету із певним бізнесом, якщо представник університету або його близька особа є (спів)власником цього бізнесу або має у ньому фінансовий інтерес^[11;12]. У тому числі участь у прийнятті рішення щодо закупівлі товарів чи послуг у такого постачальника^[11].

⑤ Розповсюдження внутрішньої університетської інформації, у тому числі надання такої інформації іншим організаціям; використання об'єктів інтелектуальної власності університету в несанкціонований спосіб^[10].

⑥ Працівники, що мають близькі особисті чи сімейні стосунки зі студентом, не повинні брати участь у прийнятті рішень, пов'язаних з прийомом такого студента на навчання, науковим керівництвом, успішністю і прогресом у навчанні^[13].

⑦ Займатися зі студентами університету репетиторством на платній основі, коли очікується, що пояснення відповідного матеріалу має бути частиною звичайних функцій викладача^[14].

⑧ Визначати обов'язковим підручником з курсу книжку, від продажу якої особа одержує авторський гонорар^[15]; «добровільно-примусовий» продаж студентам власних підручників чи інших навчальних матеріалів.

«Важливо розуміти, що існування конфлікту інтересів ще не означає, що певна особа скоїла порушення. Однак будь-які інтереси, що можуть призвести до конфлікту інтересів, мають бути оприлюднені».

Політика Оклендського університету^[12]

⑨ Неоприлюднення інформації про потенційний конфлікт інтересів при проведенні досліджень та публікації їх результатів є неетичною поведінкою^[16].

На наш погляд, ситуаціями, що містять складову неприпустимого потенційного конфлікту інтересів, також є такі.

- Викладач кафедри одночасно навчається на магістерській освітній програмі, що реалізується цією кафедрою: проблема полягає у неможливості забезпечити неупереджене оцінювання результатів навчання такого здобувача освіти.
- Непропорційно висока частка представників базового ЗВО, в якому проходить фінал відповідного змагання, з-поміж переможців всеукраїнської студентської олімпіади чи конкурсу студентських наукових робіт.
- Завищення оцінки результатів навчання певного студента на прохання колег чи керівництва.

НА ЦЬОМУ ТЕМА НЕ ЗАВЕРШУЄТЬСЯ 😊

Чому не слід приймати рішення або брати участь у прийнятті рішення в умовах конфлікту інтересів?

- Деякі рішення, прийняті за таких обставин, незаконні і мають бути скасовані.
- Наявність конфлікту інтересів означає високу ймовірність того, що особа прийме упереджене, а не об'єктивно найкраще професійне рішення з певного питання.
- Навіть якщо така особа вирішить прийняти неупереджене, належним чином обгрунтоване рішення, колеги чи інші особи можуть вважати, що це рішення продиктовано суб'єктивними міркуваннями^[12].

Загалом тема конфлікту інтересів нескладна для загального розуміння, водночас недостатньо очевидна з точки зору конкретних рішень. Тому адекватне управління конфліктами інтересів має бути окремою політикою ЗВО. Про це поговоримо іншим разом.

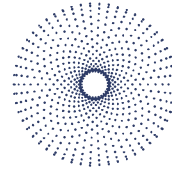
Джерела, що допомогли підготувати цей випуск бюлетеня:

1. Закон України від 14.10.2014 р. № 1700-VII «Про запобігання корупції».
 2. Зміни до Роз'яснення щодо застосування окремих положень Закону України «Про запобігання корупції» стосовно заходів фінансового контролю : затв. Рішенням Національного агентства з питань запобігання корупції від 08.02.2019 р. № 368. URL: <https://cutt.ly/nUcPIWU>
 3. Методологія проведення антикорупційної експертизи : затв. Наказом Міністерства юстиції України від 24.04.2017 р. № 1395/5. URL: <https://cutt.ly/vUc1zoO>
 4. Методичні рекомендації від 02.04.2021 № 5 щодо застосування окремих положень Закону України «Про запобігання корупції» стосовно запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, дотримання обмежень щодо запобігання корупції. URL: <https://cutt.ly/UUc4Nsf>
 5. Науковий висновок щодо меж дискреційного повноваження суб'єкта владних повноважень та судового контролю за його реалізацією, підготовлений 01.03.2018 за дорученням Голови Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду. URL: <https://cutt.ly/UUc0SfR>
 6. Положення про акредитацію освітніх програм, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти : затв. Наказом МОН від 11.07.2019 № 977. URL: <https://cutt.ly/YUvsFLE>
 7. Закон України від 01.07.2014 № 1556-VII «Про вищу освіту».
 8. Мультсеріал «Конфлікт інтересів». НАЗК, 2021. URL: <https://cutt.ly/nUb8ug8>
 9. Conflicts of Interest and Commitment: Examples. Iowa State University. URL: <https://cutt.ly/pUAQduK>
 10. Conflict of Interest Examples. Western Kentucky University. URL: <https://cutt.ly/wUAQcXU>
 11. Vanderbilt University Faculty Manual. Chapter 3: Conflict of Interest and Commitment Policy. URL: <https://cutt.ly/iUAQ7S9>
 12. Conflict of Interest Policy. The University of Auckland. URL: <https://cutt.ly/NUEk24H>
 13. Conflict of Interest Principles. University of Oxford. URL: <https://cutt.ly/aUAWMU5>
 14. Conflict of Interest Examples. University College Cork, Ireland. URL: <https://cutt.ly/rUAExc2>
 15. Examples of COIs. University of Pittsburgh. URL: <https://cutt.ly/uUAUqZf>
 16. The University of Hong Kong Policy on Research Integrity. URL: <https://cutt.ly/BUAPHqw>
- В оформленні бюлетеня використано іконку conflict by Vecris, одержану на сервісі The Noun Project.

БЮЛЕТЕНЬ ПІДГОТУВАВ ЄВГЕН НІКОЛАЄВ. УСІ ВИПУСКИ ЧИТАЙТЕ НА РЕСУРСІ WWW.SKERTIC.IN.UA

Ця публікація поширюється на умовах ліцензії CREATIVE COMMONS: ІЗ ЗАЗНАЧЕННЯМ АВТОРСТВА — НЕКОМЕРЦІЙНА — ПОШИРЕННЯ НА ТИХ САМИХ УМОВАХ 4.0 МІЖНАРОДНА (CC BY-NC-SA 4.0)

«ЯКІ КОРУПЦІЙНІ РИЗИКИ МОЖУТЬ МАТИ МІСЦЕ У ЗВО?»

Чинне законодавство покладає на юридичних осіб зобов'язання здійснювати регулярну оцінку корупційних ризиків у власній діяльності^[1, ст. 61]. Університети є тими юридичними особами, що несуть важливу суспільну місію, і їхня діяльність має високий ступінь публічності. Тому університети мають правити за приклад належної реалізації антикорупційної політики, зокрема виявлення та мінімізації відповідних ризиків.

Поточний випуск бюлетеня пропонує певну систематизацію специфічних для закладів вищої освіти корупційних ризиків, що має допомогти аналітичним підрозділам університетів — так само як усім учасникам освітнього процесу — у виконанні зазначеного завдання.

Варто наголосити, що метою аналізу корупційних ризиків не є пошук та реагування на випадки корупції і вжиття санкцій до винних осіб. Навпаки, такий аналіз спрямовано на оцінку ймовірності появи тих чи тих проявів корупції у майбутньому та розробку заходів, покликаних зменшити зазначену ймовірність.

Власне **корупційним ризиком**, дещо спрощуючи офіційне роз'яснення^[2], є фактор чи явище, що створює умови або підвищує ймовірність настання корупційних дій, випадків корупції. Більш широко, корупційний ризик — це набір вразливостей чи слабких місць системи або процесу, що може сприяти корупційним практикам або полегшує їх виникнення^[3, с. 1].

Поговорімо далі про основні корупційні ризики, що стосуються академічних та організаційних питань діяльності університетів. Зауважимо, що ризики у сфері фінансово-господарської діяльності ЗВО, зокрема пов'язані із публічними закупівлями, не є предметом уваги цієї публікації.

ВСТУП НА НАВЧАННЯ

Загально визнано, що завдяки запровадженню зовнішнього незалежного оцінювання рівень корупції при вступі до українських університетів було мінімізовано. Однак варто пам'ятати, що в низці ситуацій ЗНО не є єдиним критерієм відбору вступників, і поруч із ЗНО або замість нього при вступі до університетів можуть враховуватися результати *вступних випробувань, що проводяться у закладі освіти*. До таких ситуацій належать наприклад:

- вступ на деякі спеціальності, що передбачає проходження творчого конкурсу;

Що є корупцією?

Хабарі — напевно, перша асоціація зі словом «корупція», яка спадає на думку. Та насправді корупція — явище, значно ширше і складніше за хабарництво. Етимологічно це поняття походить від латинського дієслова *corruptere*, що має значення «псувати, руйнувати». Отже, сутнісно корупція знищує, руйнує щось важливе для людини.

Одне з найвідоміших визначень цього поняття сформульоване організацією Transparency International:

«Корупція — зловживання довіреною владою заради приватної вигоди»^[4].

Влада тут розуміється у широкому сенсі повноважень чи можливостей людини, що зумовлені її посадою чи статусом. Так само широко слід розуміти приватну вигоду. Це не лише гроші, а й подарунки, можливість прийняти рішення на користь родича тощо.

Українське законодавство суголосне з цим підходом. Закон «Про запобігання корупції» визначає термін «корупція» як «використання особою... наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або... обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі... з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей»^[1, ст. 1]. Звідси випливають ключові ознаки корупції:

- ① Протиправне використання особою власних повноважень чи можливостей.
- ② Наявність неправомірної вигоди.
- ③ Покладання відповідальності за випадок корупції як на одержувача, так і на надавача неправомірної вигоди.

Неправомірна вигода може мати різні форми. Нею є «грошові кошти або інше майно, переваги, пільги, послуги, нематеріальні активи, будь-які інші вигоди нематеріального чи негрошового характеру, які обіцяють, пропонують, надають або одержують без законних на те підстав»^[1, ст. 1].

- складання фахового іспиту вступниками до магістратури;
- складання фахового іспиту при вступі на бакалаврат по завершенні коледжу;
- вступ до аспірантури;
- вступ осіб (наприклад, деякі категорії осіб з пільгами, вступники з тимчасово окупованої території України), які мають право замість ЗНО скласти вступні іспити або проходити співбесіду в закладі освіти.

Самостійне адміністрування університетом цих видів вступних випробувань має розцінюватися як корупційний ризик. Окремим ризиком у цьому зв'язку є недостатня прозорість «правил гри», зокрема відсутність на офіційних сайтах закладів освіти програм та зрозумілих і чітких критеріїв оцінювання таких вступних випробувань^[5,c.48].

ОСВІТНІЙ ПРОЦЕС

Не зупиняючись довго на доволі очевидній імовірності надання-одержання неправомірної вигоди за підвищення студенту оцінки на іспиті під час сесії, наведемо кілька інших ситуацій і факторів освітнього процесу, що можуть містити корупційні ризики.

Прохання колеги чи керівника змінити оцінку певному студенту створює ситуацію конфлікту інтересів (*Див. бюлетень № 19*), у яку потрапляє викладач. Прохання може бути проявом непотизму, що вважається формою корупції. Наслідок — імовірність неналежного виконання викладачем посадових обов'язків.

«Адміністративний тиск на викладачів, щоб вони змінили оцінки, оскільки це зручно для інституції» — один з корупційних ризиків, поширеність якого вивчалась у міжнародному дослідженні у 2017-2018 рр.^[6,c.14]

Набір на навчання вступників із слабкою попередньою підготовкою — ризик того, що такі студенти не зможуть ефективно навчатися у чесний спосіб, тому шукатимуть неправомірних шляхів забезпечення власної успішності. Альтернатива у вигляді значної кількості дозволених спроб перекладання заліку чи іспиту знецінює академічні стандарти і нівелює функцію контролю результатів навчання.

Подібні ризики пов'язані із заочною формою навчання, якщо на ній неналежним чином організовано роботу викладачів зі студентами у міжсесійний період.

Пропуски занять студентами можуть призводити до фіктивного «відмічання присутності на парах», оплати або подарунків за відпрацювання пропусків^[7,c.37]. Відсутність студента на заняттях упродовж усього або більшої частини семестру — ризик нечесного складання семестрових іспитів.

Можуть бути непрозорими критерії і процедури переведення студентів з навчання за кошти фізичних і юридичних осіб («контракт») на місця державного замовлення («бюджет»).

«Освітні системи потерпають від корупції в усіх куточках світу».

Irene Glendinning et al.^[6,c.6]

Додаткові платні приватні заняття для студентів (зокрема коли викладач на основних заняттях свідомо роз'яснює студентам лише частину необхідного матеріалу^[8,c.84]) і продаж студентам власних підручників чи інших навчальних матеріалів викладача як умова успішного складання заліку/іспиту^[8,c.190] можуть бути прихованими формами набуття неправомірної вигоди.

ІНОЗЕМНІ СТУДЕНТИ

Вищенаведені ризики освітнього процесу загалом вищі для студентів-іноземців через складність захисту ними власних прав, зумовлену культурним і мовним бар'єром, залежністю від адміністрації університету в питаннях продовження візи, проживання у гуртожитку та ін. Не вирішено проблему відбору таких студентів за рівнем підготовки, оскільки за чинною процедурою іноземці спочатку одержують запрошення на навчання, і лише по приїзді в Україну проходять вступні випробування: складно не прийняти на навчання особу із запрошенням від університету, яка вже витратила на подорож до України значні зусилля та серйозні гроші.

Додатковий «локальний» корупційний ризик — недостатній рівень володіння іноземцями українською чи англійською мовою, якою відбувається навчання в нашій державі,* тому неможливість для них чесного здобуття вищої освіти.

«Глобальною» ж проблемою для міжнародного сектора вищої освіти, за даними численних досліджень, є діяльність несумлінних фірм-посередників (агентів), які надають студентам послуги із супроводу процесу їхнього вступу в університет іншої країни, а часом також допомагають їм у вирішенні поточних питань під час навчання. Серед недобросовісних і корупціогенних практик таких агентів виділяють:

- введення в оману вступників щодо змісту освітньої програми, що негативно впливає на репутацію університету^[8,c.144];
- підробку документів, необхідних для одержання візи і вступу на навчання^[9,c.10], зокрема документів про попередній рівень освіти вступника^[10,c.78], рекомендаційних та мотиваційних листів^[6,c.16];
- недостатню підзвітність, добросовісність і прозорість діяльності агентів^[10,c.83];
- хабарництво агентів^[6,c.16].

* На жаль, в супереч статті 21 Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» освітній процес для частини іноземних студентів в Україні по сьогодні офіційно відбувається російською мовою.

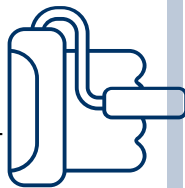
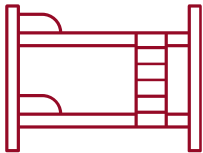
«Обов'язок молодих людей — кинути виклик корупції».

Курт Кобейн, лідер гурту Nirvana

Університетські гуртожитки

У багатьох українських університетах кількість студентів, які потребують поселення до гуртожитків, перевищує кількість вільних місць. Університетам може бракувати коштів на утримання гуртожитків у належному матеріально-технічному стані. Ці обставини зумовлюють низку корупційних ризиків, пов'язаних із проживанням у студентських гуртожитках:

- неопритулення на офіційному сайті ЗВО інформації про кількість вільних місць у гуртожитках (*порушення вимоги частини 2 ст. 30 Закону України «Про освіту»*);
- відсутність або непрозорість критеріїв визначення черговості поселення осіб до гуртожитків;
- наявність, однак недотримання таких критеріїв^[11, с. 127], а також непублічність інформації про результат розподілу місць між тими, хто потребує поселення;
- неофіційні платежі для поселення у гуртожиток^[12];
- непрозорість поселення на звільнене місце, якщо хтось виїхав із гуртожитку у міжсесійний період;
- поселення у кімнату із кращими умовами^[8, с. 120];
- поселення осіб, які не мають права проживати в університетському гуртожитку (які не є працівниками, студентами або гостями-учасниками певних заходів університету)^[8, с. 119];
- додаткові неофіційні платежі за проживання (понад встановлені законодавством і договором);
- неофіційні платежі для врегулювання ситуацій, пов'язаних із порушенням прав мешканців гуртожитків (добровільно-примусові господарські або ремонтні роботи, що покладаються на студентів; заборона входу-виходу до будівлі гуртожитку в нічний час; незаконне проникнення представників адміністрації у кімнату для обстеження умов проживання; безпідставне переселення в іншу кімнату та ін.);
- примусове виселення студентів, які відмовляються виконувати неправомірні вимоги адміністрації гуртожитку^[11, с. 127].

Кадрова політика

Низка досліджень вважає неналежну політику університету з підбору і професійного розвитку академічного та допоміжного персоналу однією з «найшкідливіших за своїми довгостроковими наслідками проблем у сфері вищої освіти»^[5, с. 12]. Серед можливих проблем, пов'язаних із наймом кадрів на викладацькі і наукові посади, варто назвати такі:

- застосування малорелевантних критеріїв відбору кандидатів на академічні посади;
- непослідовне застосування належних критеріїв відбору кандидатів;
- недотримання визначених процедур проведення конкурсу на посаду;
- значна кількість «конкурсів без конкурсу», коли на відкриті вакансії подається рівно по одному кандидату: це може свідчити про закритість/непрозорість процедури найму, тоді як непрозорість зазвичай є індикатором корупційних ризиків;
- укладання контракту на короткий термін (1–2 роки) за результатами конкурсу: визначення тривалості контракту може ґрунтуватись на непрозорих критеріях.

Окремим негараздом є **фаворитизм** — надання при наймі чи просуванні по службі переваги особам, які належать до певної групи, але не завжди демонструють найкращі професійні якості. До основних форм фаворитизму належать:

- **непотизм** — надання переваги родичам та, за деякими джерелами, друзям;
- **кронізм**^[8, с. 190] — надання переваг друзям;
- **академічний інбридінг** — найм на академічні посади випускників свого університету;
- **дискримінація** — створення штучних перепон представникам певної групи: слугує формою фаворитизму до представників іншої групи. Наприклад, кількісне переважання чоловіків на вищих адміністративних посадах в академічній сфері вважається наслідком прихованої дискримінації жінок під час їхнього просування шаблями професійної кар'єри.

Фаворитизм як прояв конфлікту інтересів (див. *бюлетень № 19*) є корупційним ризиком для академічних установ^[6, с. 14; 8, с. 185; 9, с. 11; 10, с. 8].

Прогалини кадрової політики іноді заважають університетам наймати об'єктивно найкращих претендентів на посади^[8, с. 133]. Що тягне за собою зниження якості викладання і проведення досліджень, формує слабшу конкурентну позицію університету на конкурсах на фінансування досліджень, стримує його розвиток тощо. Деякі інші нюанси спричинених «кадровим питанням» особливостей ділових відносин і трудової атмосфери на окремих кафедрах цікаво (хоча й дещо гіпертрофовано) описала Дарина Березіна у романі «Факультет»^[13].

КОРОТКО ПРО ІНШЕ

Назвемо декілька інших явищ, що можуть містити потенційну корупційну складову.

- Політичний тиск на ЗВО з метою присудження публічним персонам освітніх, наукових або почесних ступенів^[6,c.21], без дотримання належних академічних критеріїв.
- «Купівля академічних ступенів»^[8,c.172].
- Сексуальна експлуатація є проявом корупційних відносин^[6,c.14;8,c.190]. «Сексуальне домагання, головним чином до жінок-студенток, викладачок, співробітниць з боку чоловіків, вважається серйозною проблемою у вищій освіті, яка широко не вивчається і не визнається»^[9,c.13].
- Корупційні ризики у дозвільній сфері, що пов'язані із ліцензуванням та акредитацією освітніх програм^[6,c.29;9,c.8]. «Чимало акредитаційних організацій можуть зіткнутися із потенційним конфліктом інтересів, оскільки вони одержують пряму оплату від оцінюваних ними інституцій, тому мають стимул надати позитивний відгук. На іншому боці спектру і в крайньому випадку акредитаційний процес може бути повністю фіктивним»^[8,c.128].
- «Достатньо поширене політичне втручання у внутрішні справи університетів»^[9,c.6].
- Неофіційні платежі на різних етапах підготовки та захисту дисертаційних досліджень.

- Нецільове використання коштів, що спрямовані на проведення досліджень^[11,c.6]. Додаткова проблема — «рейдерство» грантових проєктів^[14], непрозора заміна осіб, залучених до їхнього виконання.

ЧИ Є ПОРУШЕННЯ АКАДЕМІЧНОЇ ДОБРОЧЕСНОСТІ РІЗНОВИДОМ КОРУПЦІЙНИХ РИЗИКІВ?

Списування на іспитах, діяльність комерційних компаній з підготовки академічних текстів на замовлення, публікації у хижацьких наукових журналах, пропуск занять викладачами, неналежна якість наукового керівництва — це та «іржа», що роз'їдає (етимологічно — корумпує) освітню і наукову діяльність. Згадувані у цьому випуску бюлетеня дослідження відносять цю іржу до корупційних ризиків, хоча й не надають такому підходу належного теоретичного обґрунтування. Власне, у цілях зручної класифікації можна говорити окремо про порушення доброчесності, окремо про корупційні ризики та окремо про випадки корупції. Та насправді кожна академічна проблема тягне за собою інші, тому, незалежно від введеної нами класифікації, розв'язувати ці проблеми й зменшувати їхню поширеність слід у комплексі. Сьогодні ж для багатьох українських університетів просування доброчесності — це щось одне, а запобігання корупційним ризикам — щось зовсім інше. Про те, як наближати ці два питання одне до одного, поміркуємо за іншої нагоди.

Джерела, що допомогли підготувати цей випуск бюлетеня:

1. Закон України від 14.10.2014 р. № 1700-VII «Про запобігання корупції».
2. Методологія оцінювання корупційних ризиків у діяльності органів влади : затв. Рішенням НАЗК від 02.12.2016 № 126. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1718-16>.
3. Corruption Risk Assessment Topic Guide. Transparency International, 2010. URL: <https://cutt.ly/hPuG5xy>
4. What is Corruption? URL: <https://cutt.ly/aO6JNAA>
5. Білецький А. та ін. Звіт за результатами оцінки корупційних ризиків у сфері правничої освіти в Україні. К., 2021. URL: <https://cutt.ly/TPixXhG>
6. Glendinning I. et al. Policies and Actions of Accreditation and Quality Assurance Bodies to Counter Corruption in Higher Education. CHEA/CIQG Project Report, February 2019. URL: <https://cutt.ly/UPsoHCP>
7. Когут І. та ін. Корупційні ризики у системі медичної освіти України. К., 2019. URL: <https://cutt.ly/aPoPkUS>
8. Global Corruption Report: Education. *Transparency International*, 2013. URL: <https://cutt.ly/rO4KaaU>
9. Kirya M. Corruption in universities: Paths to integrity in the higher education subsector. U4 Issue 2019:10. URL: <https://cutt.ly/LPdaPZB>
10. Denisova-Schmidt E. (ed.) Corruption in Higher Education. Global Challenges and Responses. Boston : Brill Sense, 2020, 186 p.
11. Огляди ОЕСР на тему доброчесності в освіті: Україна 2017. Київ : Таксон, 2017. 184 с. URL: <https://cutt.ly/TO4A8Da>
12. Сидорчук О. Корупція у вишах: думки і погляди студентів. *Громадська думка*. 2015. № 4(27). URL: <https://cutt.ly/mO4GwCi>
13. Березіна Д. Факультет. К. : Смолоскип, 2017. 240 с.
14. Ліховид І. «Горизонт» у тумані. Інтерв'ю із Наною Войтенко. «День», 20.10.2021. URL: <https://cutt.ly/YPc6PIO>

БЮЛЕТЕНЬ ПІДГОТУВАВ ЄВГЕН НІКОЛАЄВ. УСІ ВИПУСКИ ЧИТАЙТЕ НА РЕСУРСІ WWW.SKERTIC.IN.UA

Ця публікація поширюється на умовах ліцензії CREATIVE COMMONS: Із Зазначенням Авторства — Некомерційна — Поширення На Тих Самих Умовах 4.0 Міжнародна (CC BY-NC-SA 4.0)